

серія **Акценти**

Олег ГРИНІВ

**ЄВРОПЕЙСЬКА УКРАЇНА
проти
АЗІАТСЬКОЇ МОСКОВІЇ:
взаємопоборювання
цивілізацій**

Серія «АКЦЕНТИ»

Олег ГРИНІВ

**ЄВРОПЕЙСЬКА УКРАЇНА
проти
АЗІАТСЬКОЇ МОСКОВІЇ:
взаємопоборювання
цивілізацій**

Львів
КАМЕНЯР
2020

Науково-популярне видання

Серія «АКЦЕНТИ»

Започаткована в 1993 р.

Гринів Олег Іванович

**ЄВРОПЕЙСЬКА УКРАЇНА ПРОТИ АЗІАТСЬКОЇ МОСКОВІЇ:
ВЗАЄМОПОБОРЮВАННЯ ЦИВІЛІЗАЦІЙ**

Редактор *Дмитро Сапіга*

Верстка і технічне редагування *Роксоляни Бедрій*

Коректор *Олександр Хміль*

Підписано до друку 10. 03. 2020. Формат 60 x 84 1/16. Папір офсетн.

Гарнітура Mugiad Pro. Офсетний друк. Умов. друк. арк. 3,49.

Обл.-вид. арк. 3,71. Наклад 200 прим.

Видавництво «Каменярь». 79008, Львів, вул. Підвальна, 3.

Свідоцтво Держреєстру: серія ДК, № 462.

Ел. адреса: vyd@kamenyar.com.ua

Вебсайт: <http://www.kamenyar.com.ua>

Гринів, Олег

Г85 Європейська Україна проти азійської Московії: взаємопоборювання цивілізацій [Текст] / Олег Гринів. – Львів: Каменярь, 2020. – 60 с. – (Серія «Акценти»).

ISBN 978-966-607-541-4

Дослідження найновіших концепцій московського імперіалізму засвідчує повторення його апологетами заявлених догм дореволюційного й сталінського часу. Намагання протиставити московську цивілізацію західній – це ще один доказ несумісності способу життя азійських москалів і європейських українців, неможливості їхнього перебування в одній державі чи наддержавному об'єднанні, а також протилежності Московії як спадкоємниці Золотої Орди (Алтин-Орди) до європейських, західних держав.

Науково-популярний виклад дає змогу ознайомитися з виданням широкому колу читачів.

УДК 327(477:470)

© Олег Гринів, 2020

ISBN 978-966-607-541-4

© Видавництво «Каменярь», серія, 2020

1. Європейська Україна: відступати нема куди – позаду Московська орда

Нині Україна ще раз переконалася, що незалежність нашої нації – це насамперед незалежність від Московії, яка не може змиритися із втратою статусу світової держави. Лише володіння нищівною ядерною зброєю дає їй підстави претендувати на якесь виняткове місце в світі. Кремлівські правителі витрачають чимало коштів на підкуп окремих західних політиків, а серед населення світу намагаються посіяти страх.

Проте сама Московія опинилася перед невизначеністю: не лише Україна, а й Білорусь скидає московське ярмо. Волання «старшого брата» передає донька відомого «імперця» Ірина Алксніс: «...Самым суровым испытанием для самой России стал разрыв отношений с Украиной. Ни с одной другой страной (кроме той же Белоруссии) нас не связывало такое количество связей – от производственных до эмоциональных. Все пошло «под нож», но результат оказался убедительным. Россия всему миру продемонстрировала, что никому не позволит себя шантажировать, тем более «братскими» аргументами». Бредня? Звісно, та це вже крок уперед порівняно з такими українофобами, як А. Фурсов, А. Фефелов, А. Проханов, Є. Спіцин, Н. Міхалков та подібними, що не визнають українців і білорусів за окремі етнічні спільноти, а таврують «зрадниками єдиного *русского* народу». Інакше кажучи, примушують до «братерства».

Виникає питання: чому? Хіба Україна чи Білорусь не мають права бути господарями у своїх хатах? Виявляється, не мають, бо хата спільна, а для українців (і білорусів) Московська орда змилосердилася і виділила по окремому куточку. Причину такого утримання розкрив А. Фурсов, який заявив: **«Без Украины России трудно быть великой державой»**. От все! Сиди собі «Бандеро-Україно» в кутику – і не маєш права писнути. Таке саме ставлення до Білорусі. Покірний донині

«бацька» виступив на захист суверенних прав своєї держави – реакція не забарилася: в Кремлі почали розмахувати кулаками. Знову традиційне **«Не пуцать!»**.

Проте не чекаймо змін на краще. Кагебистські правителі сусідньої держави переконані, що, врешті-решт, Захід погодиться з нахабним Кремлем і віддасть на поталу Московії весь постсоветський простір. Аргумент «залізний»: двополюсний світ «Вашингтон–Пекін» доцільно доповнити «третьім полюсом», а ним може бути начебто лише Москва, бо при гігантській території Російська Федерація посідає аж двадцять перше (!) місце за рівнем економічного розвитку серед двох сотень країн на планеті. Почесно? Як завше, Московія сподівається на чвари серед країн Заходу, а де два б'ються, там третій користає. А той третій – це Москва, яка сподівається на тривкий союз із Китаєм, принаймні, на найближчі 15 років. Такий союз може змінити співвідношення сил на світовій арені, адже Сполученим Штатам протистоятимуть дві великі держави – Російська Федерація і Китайська Народна Республіка.

У народі кажуть, що дурень думкою багатіс. Чи не так і тут! Кремлівські політики добре пам'ятають одного з керівників комуністичного Китаю, який заявив у Москві, що Піднебесна має величезне населення, а Російська Федерація – величезні необжиті території. Задумаймося: на один квадратний кілометр у Сибіру припадає аж(!) чотири особи, а на Далекому Сході – лише одна особа! Про демографічні проблеми Китаю знає, мабуть, кожен. Чи такий вже тривкий союз із КНР, яка може оперативнo вишикувати військо, що не менше від населення нинішньої Російської Федерації? Чи будуть тоді приндитися політикани на кшталт циніка Д. Рогозіна? Чи не нагадати їм прислів'я, що сміється той, хто сміється останній? Наші предки застерігали: «Не кажи гоп, доки не перескочив». У таких ситуаціях ординське чванство не допоможе.

Треба зважити, що незабаром головним противником Китаю будуть не США, лише Росія. У цьому переконують слова згаданого китайського діяча про величезне населення його держави й величезні необжиті землі Російської Федерації. Як відомо, вже тепер китайці тихо й мирно колонізують ці землі. Скільки їх у Московії, ніхто не скаже достеменно. Чи варто вірити офіційним московським повідомленням, що в 2010 році на території Російської Федерації проживало 29 тисяч китайців? Експерти ж називають кілька мільйонів. У *белокаменной* воляють, бо інтенсивне ведення сільського господарства китайськими аграріями призведе до виснаження земельних угідь на не одне десятиліття.

Не будемо згадувати приклади, адже москалі належать до тих народів, яких історія нічому не вчить. За минуле сторіччя їхня імперія розпадалася двічі. Чи не пересторога її правителям, що штучне утворення не спроможне забезпечити нормальне людське життя підневільних народів? Як можна судити з висловлювань правителів та ідеологів Московії, такими трагічними подіями вони не переймаються, сподіваючись на легендарне московське «авось». Хоч кіл на голові теши! Згаданий Фурсов вперто просторікує: «*Нельзя уступать политическому противнику ни одного квадрата!*». Кому не зрозуміло, що йдеться не лише про нинішню територію рудимента «імперії зла і брехні», а й колишню, що охоплює землі країн так званої «світової соціалістичної співдружності». Чи не пересторога для тих політиків Заходу, які прагнуть виторгувати в Московії мир за рахунок проданої України?

Апологети неосталінізму відверто проголошують претензії на землі сусідніх держав. Імперіалісти заявляють, що Україна буде поділена на дві чи й три частини. Звісно, східні й південні землі приєднують до Російської Федерації, бо йдеться про так звану «Новороссию». Західну Україну захопить Польща. Квазидержава під назвою Україна обмежиться лише територією Центрального регіону. Чи не прояв братерства! Останнім часом з'явилися повідомлення, що значні частини Білорусі й Казахстану також треба повернути Московії. Ніхто не згадує, що за цариці-блудниці Катерини II Смоленщина офіційно вважалася за білоруську землю. Уже такий проєкт «великого переділу» не вістить нічого доброго, бо йдеться про ревізію засад, на яких створювалася так звана «Співдружність Незалежних Держав», і навіть підсумків Другої світової війни. Щоправда, Москва не планує віддавати загарбані японські й німецькі землі. Про повернення незаконно прилучених до Російської Федерації споконвічних українських земель у Москві також не згадують. Уже після розпаду «імперії зла і брехні» реваншисти постійно теревенили про Крим як начебто «царський подарунок» Україні.

Тепер на «теоретичному рівні» осуджують М. Хрущова як «**врага русской государственности**», бо він на противагу Сталіну не вважав москалів за державотворчий народ у ССРСР. Безумовно, реальні факти твердять про інше. Неосталіністи звинувачують Хрущова, бо за його правління реальна влада начебто перейшла з центра (Москви) на місця (республіки, краї, області), а з цього розпочався розпад («*раскол*»)

імперії. Чи так було насправді? Як відомо, реальна влада в «союзних республіках» належала другому секретареві ЦК республіканської партійної організації, а ним неодмінно мав бути етнічний москаль. Цим спростовуються заяви про начебто «дерусифікацію» кадрової політики за часів Хрущова. Навпаки, саме тоді посилилося змосквалення людності в «союзних республіках». Найбільше цьому сприяла нова правова норма про добровільний вибір батьками мови навчання дітей. В Україні різко скоротилася кількість шкіл з українською мовою навчання.

На Хрущова нападають також за те, що за його керівництва були незаконно випущені «бандерівці». Неосталіністи переконують, що таке звільнення мало здійснюватися після судового розгляду кожної справи. Їх не турбує те, що за «культу особи» невинних людей засуджувала так звана «особлива нарада» (ОСО при МГБ ССРСР) навіть без участі підсудних. Про якість такого судового розгляду можна судити на основі того, що тільки 10 лютого 1950 року ОСО винесло вироки засудженим, які проходили по 1 592 справах. Ось теперішня оцінка діяльності цього позасудового органу: «Особое совещание, будучи чрезмерно перегруженным большим количеством дел, не обеспечивало тщательного, всестороннего рассмотрения... Вишинский отметил, что, несмотря на требования передавать в ОСО только дела, которые не могли рассматриваться гласно (как правило, те, в которых доказательствами служили оперативные данные), в следственных органах сложилась порочная практика передачи в ОСО дел, по которым следствию не удавалось собрать достаточных для обычного суда доказательств вины подсудимого».

Чому ж тоді неосталіністи ігнорують очевидні факти? Нічого дивного в цьому нема! Вони намагаються трактувати натуральний розпад ССРСР як начебто «рукотворное мероприятие», до чого доклали сил також «бандерівці»(!), які нав'язали свою волю жителям не лише Західного, а й Центрального, Східного й Південного регіонів, хоч насправді учасники повоєнного підпілля становили незначну частину серед борців за незалежність України перед розпадом ССРСР. Зважмо: після припинення бойових дій УПА минуло майже сорок років. Окрім того, чимало наших повстанців не повернулося з таборів і місць заслання.

Не варто перекладати вини з хворої голови на здорову. Дійшовши майже сімдесятирічного віку, ССРСР як імперія помер натуральною смертю. Чи вдасться його відродити? Навіщо гадати? Після розпаду

імперії Александра Македонського не вдалося реанімувати жодної імперії! Може, Московія – щасливий виняток? Саме на таке натякають неосталіністи. Вони проголошують капіталізм системою, яка породжена Заходом і не має перспектив. На противагу Заходу Росія – антикапіталістична країна, що підтвердив «життєздатний» сталінський «народний соціалізм», суть якого після смерті «вождя народів» була вихолощена й за часів Брежнєва якому на зміну прийшов «номенклатурний соціалізм». Чи могло бути інакше? Згадаймо праці відомого югославського теоретика Милована Джиласа, який обґрунтував, що сталінський соціалізм неодмінно породжує номенклатуру як клас, для якого основним джерелом збагачення є влада.

Згаданий чільний представник неосталінізму А. Фурсов йде далі, звинувачуючи європейську людність у відході від традиційної християнської моралі. Безумовно, говорити про християнськість москалів як нащадків фінських поган (язичників) і татарських мусульман не доречно. Свою релігійність московські окупанти підтвердили організацією трьох голодоморів на українських землях (1922–1923, 1932–1933, 1946–1947 рр.), знищенням українських національних Церков (православної й греко-католицької), ліквідацією національної інтелігенції, репресіями невинних людей, деморалізацією людності, що ще й нині дається взнаки. Їхня аморальна розгнuzданість на галицьких землях особливо бентежила місцеве населення.

Постійне наголошення на православності москалів підтверджує лише намагання видати бажане за дійсне. До речі, за конституцією сусідньої держави Церква відокремлена від держави, але насправді Російська Православна Церква (РПЦ) діє як державна конфесія. На екранах телебачення можна побачити прояви дружби патріарха Кирила, якого в тамтешній державі характеризують як одного з найбагатших олігархів («патріарх-олігарх»), з кагебістським президентом Путіним. У цьому нема якогось парадоксу, адже за часів СССР тамтешня Церква була на службі чекістської установи.

Виникає питання: чому в час агресивної російської війни проти України на території нашої держави створені пільгові умови для Російської Православної Церкви, яка служить агресорові? Насправді вона не лише за юрисдикцією, а й за своїм духом ворожа українській нації. Зрештою, у Москві самоврядності УПЦ (МП) не визнають, а розглядають як сукупність окремих єпархій. Ворожість християнству владики цієї конфесії підтвердили тим, що демонстративно не

вшанували патріотів, полеглих за волю України. Чи можемо таке уявити в цивілізованій країні? Уявімо, що так повелися владики якоїсь конфесії в Польщі. Які були б наслідки? Як би поставилися до такої конфесії навіть пересічні громадяни? Чи не час зробити висновки на правовому рівні? Адже УПЦ(МП) і заборонена законом КПУ – два чоботи в парі, хоч і на одну ногу.

До нинішньої Московії без жодних застережень підходить її характеристика, яку дав майже сто років тому філософ Н. Бердяєв: «Россия – самая националистическая страна в мире, страна невиданных эксцессов национализма, угнетения подвластных народов руссификацией, страна национального бахвальства, страна, в которой все национализировано вплоть до вселенской церкви Христовой, страна, почитающая себя единственной призванной и отвергающая всю Европу, как гниль и исчадие дьявола, обреченное на гибель. Обратной стороной русского смирения является необычное русское самомнение».

Після такого висловлювання виникає не одне питання, але найголовніше в тому, що філософ називає свою країну «*самою націоналистической страной в мире*». Отож виходить, що напади тамтешніх українофобів на наших патріотів нагадують злодія, який біжить і галасує: «*Лови вора!*». Н. Бердяєв не заперечує московської політики «*руссификации*», цебто змосковщення. А така політика суперечить нормам міжнародного права.

За часи московського поневолення окупанти денационалізували насильницькими методами значну частину української людності. У таких умовах закон про державний статус української мови означає не українізацію наших громадян російської національності, а повернення до свого народу тих частин українців, які за тоталітарного режиму перейшли на мову агресора України. Тут виникає серйозне питання до освітянського міністерства, яке бере курс на звуження гуманітарного циклу, в тому числі вивчення української мови, у вищих навчальних закладах. Про Церкву вже йшлося – ставлення до РПЦ вимагає зваження конкретних умов, а не абстрактного підходу.

Трактунання московськими клерикалами населення Європи як «*гнили и исчадия дьявола*» засвідчує, що Україна й Московія традиційно вибрали протилежні вектори розвитку. Повернення України до Московії в якійсь формі означає не що інше, як припинення існування самої української нації, бо агресивна кагебистська Московська орда, як можна було переконатися, проголосила нам «*последний и*

решительный бой». Його мету тамтешні ідеологи не раз висловлювали відверто й цинічно. Вони трактують українців як «зрадників *русского* народу» і вимагають його беззастережної асиміляції. Щоб врятуватися, Україна має послідовно магнетувати до Європи, бо євроінтеграція – це забороло перед московським азіатом.

Дехто не лише з українців, а й інших європейців плекає надії на еволюцію Московії, інтеграцію її в європейські структури. Чи можливий такий варіант? Подібні спроби історія знає за Петра I, Александра II, Тимчасового уряду після Лютнево-Березневої революції 1917 року, за часів президентства Єльцина. Всі вони закінчилися невдачами.

Нинішні московські ідеологи прогнозують розвиток Російської Федерації після відходу від влади Путіна. Вже згаданий Фурсов передбачає два варіанти: 1) розпад країни; 2) встановлення лівої диктатури. Перший варіант має логіку, бо рудимент імперії приречений на новий розпад. Проте прихильники імперії («імперці») з цим не погодяться, будуть протистояти грубою силою, тому можливість лівої диктатури не варто оцінювати як утопію. Уже зазначалося, що Московія не хоче йти капіталістичним шляхом, вважаючи попри очевидні факти капіталізм європейським явищем, що не придатний для їхньої країни.

Виникає питання: який може бути московський шлях у постпутінський період? Ідеологи імперії бачать вихід лише в сталінському «народному соціалізмі», який було побудовано на мільйонах могил наших краян. Агресивність московської українофобії сягнула апогею. Чи зміниться вона? Маємо приклад співжиття з Московією інших народів. Треба аналізувати хоча б нинішні московсько-білоруські відносини. Доки ставати на одні й ті самі московські граблі? Не варто виставляти себе як національну спільноту із залізним лобом!

2. Третій Сарай, або Потуги реанімувати сталінський ордизм

Долаючи різні перешкоди: як зовнішні – з боку деяких претензійних європейських держав, так і внутрішні, зумовлені тривалим московським поневоленням, – українці підтверджують свою приналежність до західної цивілізації. У Московії наша орієнтація сприйнята в багнети, що спричиняє подив у країнах Центральної та Західної Європи, населення

яких не розуміє ординської психології москалів, не тільки пересічних обивателів, а й державних керівників і навіть офіційних інтелектуалів. Причина очевидна: європейці й американці підходять до них з позицій окцидентальної (європейської, західної) цивілізації, забуваючи, що мають справу з нащадками Золотої Орди, які зазвичай ігнорують раціональність і моральність, зате не спроможні вилікуватися від надмірного чванства, переконання в своїй вищості серед інших народів.

Ординська пиha москалів сягнула апогею в період сталінської диктатури. Перемога над гітлерівською Німеччиною призвела до надмірного чванства. Ще й тепер москалі нерідко співають: «Хороша страна Болгария, а Россия лучше всех», хоч за подібне самовивищення ганьблять німців. Зрозуміло, чому 9 травня вважається в сусідній державі найбільшим святом попри величезні людські й матеріальні жертви у цій війні. Більше нічим, окрім польоту Гагаріна в космос, за сімдесятирічний советський період похвалитися! Зрештою, орда завше асоціювалася з руйнуванням. Хіба випадково рогозіни та інша путінська шпана хизуються лише тим, що виробляють зброю для знищення здобутків людської праці? Чого хотіти від ординців!

Проте таке чванство – продукт не лише останнього часу. Апологети євразійства переконують, що після утворення імперії скаженим царем Петром I, до якого неосталіністи ставляться не однозначно, вона приречена на вічне існування на противагу імперії Карла Великого, що вже ніколи не відродиться. Аналогічний вирок переносять на Європейський Союз, який, за їхніми прогнозами, буде тріщати після того, коли його членами стали «голодранці» зі Східної Європи, як вони називають колишніх сателітів «імперії зла і брехні», що звільнилися від «опіки» Москви, перейшовши на шлях окцидентального цивілізаційного розвитку. Якщо вірити москалям, то нинішня Європа позбавлена майбутнього, бо її населяють «постхристиянські» боягузи, що тепер потерпають від прибульців зі своїх колишніх колоній. Московські ідеологи зубоскалять із «ситих європейців», що начебто не проявляють волі до життя, ні сил захищати свою ідентичність порівняно з москалями, хоч прогнози демографів суттєво відрізняються від претензійних заяв. Навіть їхні вчені не приховують побоювань, що виродження москалів стає доконаним фактом. Пригальмувати цей процес можна лише за рахунок асиміляції інших народів, насамперед українців і білорусів. **Путінська агресія – це відрух на неминучу національну трагедію.**

Якщо вірити тамтешньому історику Андрею Фурсову, занепад Європи розпочався після Другої світової війни, коли вона втратила позиції гегемона в світовій політиці на користь США. Як наслідок, усі теперішні європейські лідери – це нібито ставленики ЦРУ. Чи не сталінські пропагандистські традиції? Звісно, європофоб переносить на західноєвропейський і центральноєвропейський ґрунт практику нинішньої і вчорашньої Московії, керівні кадри якої рекрутувалися з агентів КГБ СРСР.

Капіталістична Європа, як твердить Фурсов, не має майбутнього ще й тому, що через 10–15 років її «з'їдять» заокеанські акули. Раніше вона могла розвиватися: під впливом СРСР європейські капіталістичні держави наповнювалися соціальним змістом. Після «розвалу» (насправді – натурального розпаду) метанациональної імперії все повернулося на попереднє коло. Тепер капіталізм начебто не забезпечує вертикальної соціальної мобільності. На Заході, як просторікує московський ксенофоб, «каждый умирает в одиночку». На противагу їм у часи випроб москалі збігаються *докупи*. Щоправда, зарозумілий ксенофоб забуває, що в роки Другої світової війни найбільше на боці гітлерівської Німеччини порівняно з іншими народами воювало москалів – не тільки в РОА (Російській визвольній армії), а і в інших військових формуваннях.

Ще чверть століття тому панувала ілюзія, що нарешті період ординської Московії закінчився і вона гідно увійшла в коло цивілізованих народів. Не минуло й десяти літ, як колесо московської історії повернулося на власну орбіту. Виявилось, що божевільні заклики Жириновського (рідне прізвище після народження – Ейдельштейн) і аналогічні концепції Дугіна мали широку підтримку серед населення Російської Федерації. При владі в державі безроздільно утвердилися вихідці з лиховісного відомства «залізного Фелікса». Чомусь демократично обраний очільник держави Єльцин заборонив до певного часу діяльність більшовицької партії, а кагебистських структур як каральної сили партійної номенклатури не зачіпав. Чи не дивно? Хіба не було досвіду Суду Народів у Нюрнберзі? Тодішній керівник Московії пішов далі: наприкінці свого володарювання передав усю повноту влади підполковникові КГБ майже невідомому Путіну. Уявімо, що в повоєнній Німеччині К. Аденауер вручив державне кермо старшому офіцерові гестапо. Як би тоді розвивалася постгітлерівська держава?

Московські ідеологи називають сучасний Захід «грошовою цивілізацією», наголошують на його «імпотентності», але змушені визнати, що втікачі з Близького Сходу не рвуться до Московії, лише прагнуть влаштуватися в країнах Західної й Центральної Європи. Проте європейські народи, заявляє Фурсов, зможуть врятуватися лише тоді, коли в них встановляться правоавторитарні режими. Чи не мають сталіністи на увазі як зразок європейських праворадикалів, які, до речі, підтримують Путіна, не розуміючи, що самі собі копають яму?

Путінське керівництво відверто заявило про реванш, схарактеризувавши натуральний розпад трухлявої «імперії зла та брехні» як начебто найбільшу катастрофу минулого століття. Безумовно, для московських імперіалістів крах імперії, столицю якої вважали вічним «Третім Римом», такий підхід зрозумілий, хоч треба зважити, що насправді Москва – це «Третій Сарай» після двох столиць Золотої Орди (Сарай-Бату і Сарай-Берке). Доведеться миритися з тим, що четвертого Сараю вже не буде, а «Третій Сарай» незабаром впаде, бо така доля імперій, це підтвердила історія від давніх часів.

Якщо московські імперіалісти оплакують крах євразійської імперії, то колись поневолені народи ставляться інакше до її загибелі. Запитаймо звільнену від імперських пут постсовєтську людність, чи таке саме її ставлення до падіння СРСР. Може немосковські нації жаліють, що їхні сини вже не мають змоги душити волелюбних мадярів, чехів і словаків, тримати в імперській вузді поляків і східних німців, проливати кров афганських патріотів чи патрулювати водяне довкілля далекої Куби, насмішливо названої «островом Свободи», бо свободи там не було? Може українці, особливо галичани й волиняни, тужать, що їм уже не загрожують виселенням до Сибіру?

Як можна судити, тамтешні науковці і публіцисти не лише підтримують Путіна, а й ідуть далі. Вони повернулися до спроби оживити нафталінову концепцію про якийсь «особливий шлях розвитку Московії», протилежний «гнилому» Заходові. Їх не турбує те, що цей «особливий шлях» не може обійтися без рабства – кріпосного, колгоспного, гулагівського. Чи може бути вільна людина, якщо вся діяльність держави спрямована не на поліпшення умов її життя, а на непотрібне розширення імперії? Нинішня кремлівська влада не лише не повертає загарбаних територій Японії та Німеччині, а й не заперечує проти порушених серед доморощених авантюристів шизофренічних домагань «повернути» продану США півтора сотні літ тому Аляску! Чи не

настереження президентів заокеанської держави, який сподівається на нормалізацію відносин з кагебістським керівництвом Московії? Політична наївність – і не більше!

Обґрунтуванню авантюрної імперіалістичної політики підпорядкована історична квазінаука в північно-східному рудименті «імперії зла і брехні». Ідеолог нинішнього московського реваншизму Фурсов намагається докорінно ревізувати історію своєї держави, що сягнула найвищого злету за «народного самодержавства» Івана Грозного з його кривавою причиною, а відтак повторила колишні звірства на державному рівні за «народного соціалізму» Йосифа Сталіна, який спирався на «опричний принцип». Сказаного царя Петра I сталіністи не ставлять в один ряд з названими тиранами, хоч він намагався прилучити Московію до європейської цивілізації, цебто зігнував її «особливий шлях», а ще зменшив населення своєї імперії на цілу чверть.

Заідеологізований підхід Фурсова підтримують не так учені. як переважно публіцисти. Приміром, Георгій Судовцев зазначає, що історичні концепції Фурсова «завойовують дедалі більше визнання в наукових колах» як Московії, так і за кордоном. Їхній однодумець Сергей Кугушев пише, що «хрестоматійний приклад кратократії, цебто в буквальному сенсі «влади самої влади», дає московська («русская») історія», а цикл Фурсова «Русская система» називає блискучим. Звісно, серйозний вчений не буде підтримувати нісенітниці, названої «кратократією».

Ще один публіцист Владимир Бушин навіть заперечує, що «гнусный стишок» «Прощай, немытая Россия» написав Лермонтов, який жив надією «быть может за хребтом Кавказа укроюсь», хоч не подає переконливих аргументів. Щоправда, раніше ніхто не сумнівався в його авторстві, але не підмінювали *хребтом* слова поета про «стену Кавказа». Для чого такі підходи? Мабуть, для того, щоб замовчати критичне ставлення до царської влади видатних письменників. Та це лише деталь, бо головне в іншому. Бушин захищає ідеали Советського Союзу, «іконний» образ Сталіна як вождя і водночас піддає ревізії позитивний образ Солженіцина. Зрозуміло, автор дослідження «Архіпелаг ГУЛАГ» не може імпонувати нинішнім реваншистам у Московії. Фурсов наголошує на «величезній ганебній ролі» Солженіцина в руйнуванні ССРСР, хоч характеризує його як пересічного письменника.

3 нагоди чергової річниці народження Сталіна його апологети організували спеціальну передачу в Інтернеті «Сталин в прошлом

и будущем». Один з них Андрей Фефелов хвалив советський досвід, який «декому здається страшним, тоталітарним, якимось людиноненависницьким», хоч «насправді все було дуже людинолюбно влаштовано». Якщо вірити йому, то виходить, що сонячна, блискуча православна, московська культура перейшла в московський комунізм, цебто більшовизм, «блискучу сталінську естетику». Чи не цікава генеза? Проте така логіка має свій ґрунт. Хіба нинішній московський патріарх не перетворився в слухняне знаряддя кагебістського президента?

У московській історії Фурсов виділяє три періоди: *московське самодержавство; петербурзьку імперію; советську державу*. Виникнення московського царства він пов'язує з Іваном Грозним і переконує, що тоді суспільство було здорове. Категорично виступаючи проти «паплюження» цього самодура, він шукає аналогій серед тодішніх правителів інших країн. Цікавий підхід, бо порівняння з мудрими монархами не буде на користь апології традиційної ординської сваволі в Московії, що підтверджує чимало деспотів, починаючи від Андрея (Китая) Суздальського, відомого ще як Боголюбський і визнаного святим тамтешньої православної Церкви. Для таких правителів Фурсов пропонує побудувати патріотичний пантеон.

Апологети «вождя народів» вважають советську епоху апогеєм московської історії, а Сталіна – за її центральну фігуру. На їхню думку, удари проти Сталіна – це водночас удари проти Московії. Вони наголошують, що 70 відсотків населення Російської Федерації розуміє й шанує Сталіна. Фурсов характеризує цього тирана як творця розвитку й перемоги. Ті, що копають Сталіна, мовляв, не задумуються над питанням: хто б зважав на нас, якби ССРСР не мав атомної бомби? Треба наголосити, що нищівна зброя – це ще не підстава для пошанівку. Як знаємо, таку зброю має й комуністична держава-ізгой Північна Корея. Та для Фурсова держава тільки тоді чогось варта, коли її бояться. Він осуджує також тих, які копають Берію, бо той чимало спричинився до створення атомної зброї. Образ ката, як наголошує історик, спотворює справжню діяльність Берії. Після смерті Сталіна цей «обріханий» діяч упродовж кількох місяців був фактично правителем ССРСР, тому Хрущов зі своїми поплічниками зробили все, щоб його усунути від влади і знищити вже під час арешту. Берії боялися, тому на суді попри офіційні повідомлення його вже не було. Негативний образ цього діяча начебто вигаданий за часів Хрущова.

Боротьба з «культу́м особи» нібито спричинилася до того, що був сформований карикатурний образ Сталіна. Нав'язувалася думка, що за час його правління «півкраїни сиділо», хоч насправді в місцях позбавлення волі томилося лише 2 відсотки населення. Фурсов забуває, що тоді населення СРСР становило приблизно 200 мільйонів осіб. У такому разі в місцях позбавлення волі перебувало не менше 4 мільйонів людей. Якщо зважити, що вони мали родичів, зокрема дітей, то число постраждалих збільшується в кілька разів.

Намагання апелювати до обивательської підтримки компартійного тирана засвідчує протилежне, а саме: низький рівень людської гідності нинішнього населення Російської Федерації, дегуманізацію його свідомості, що властиво ординським скупинам. Хвалитися тут немає чим. Ще російський історик С. Соловйов наголошував на різних критеріях оцінки князів після розпаду Київської імперії: для правителів на давньоукраїнських землях такими критеріями вважали честь і славу, а на землях північного Залісся (нинішньої Московії) шанували тих самодержців, які різним способом розширювали свої володіння без уваги на аморальність і злочинність дій.

Нинішні російські реваншисти вбачають у Сталіні образ, наповнений конкретним змістом. Підспудно вони порівнюють його з Путіним. «Вождя народів» трактують як великого, ефективного менеджера. Неосталініст Александр Проханов відверто заявляє, що нинішній кремлівський автократ не має якостей Сталіна, які доконечні для керівника великої держави. Він переконує, що Сталін творив на Землі *червоне царство Боже*, про яке православні християни згадують у своїй молитві «Отче наш». Така мета не випадкова, адже Джугашвілі навчався в духовній семінарії.

Доходить до очевидного безглуздя. У травні 2015 році Проханов приніс начебто ікону «Богоматерь Державная», на якій намальований Сталін в оточенні полководців під час війни. З таким блюзнірством не могли змиритися навіть тамтешні клерикали, що назвали витвір за картину в «іконописному стилі» й оцінили як своєрідний маніфест та ілюстрацію ідей так званої «громадянської релігії», протилежної богоодкровенній релігії й православної Церкві.

Окрім того, нинішні сталіністи протиставляють Путіна своєму попереднику Єльцину. Звісно, таке порівняння на користь нинішнього правителя, який припинив започаткований розпад Російської Федерації, «повернув» Крим, протидіє просуванню військ НАТО до кордонів

їхньої держави, домагається для рудименту «імперії зла і брехні» статусу світової потуги.

Серед советських діячів минулого століття нинішні сталіністи найбільше ганьблять Хрущова, Горбачова і Єльцина. Вони виходять з того, що вже після захоплення влади більшовиками в партійному керівництві розпочалася боротьба між двома групами. Як відомо, Троцький висунув концепцію світової перманентної пролетарської революції, вважав, що з часом революційний центр може переміститися з Москви до Берліна чи Парижа. На противагу таким «інтернаціоналістам» Сталін стояв на позиціях московського комунізму, а саме ним був заснований Леніним більшовизм як різновид крайньо агресивного національного комунізму, органічно злитований з московським імперіалізмом. Хоч Сталін переміг доморощених «інтернаціоналістів», прозваних троцькістами, в партійному керівництві навіть після смерті «вождя народів» перебував «лівий глобаліст-комінтернівець», прихильник «світової революції» Отто Куусінен, якого Фурсов прозиває «хамелеоном». Щоправда, якихось «гріхів» йому не приписано, лише зазначено, що саме він «знайшов» М. Суслова й Ю. Андропова. Проте їхньої діяльності неосталіністи не піддають осуду.

Як партійний діяч однозначно негативно оцінений Н. Хрущов, насамперед за його доповідь на XX партійному з'їзді. Сталіністи не жаліють чорної фарби. У чому лишень не звинувачують його? Одна з найголовніших провин Хрущова в тому, що він не лише децентралізував партійну владу, а й поділив обкоми на промислові й сільські, посилив територіальний принцип управління, створивши раднаргоспи в адміністративно-територіальних районах. Послідовники Сталіна не можуть простити Хрущову й лібералізації карної політики, бо за його керівництва були випущені з тюрем «бандеровцы», цебто учасники українського Національного Опору в повоєнні роки. Відтоді розпочався демонтаж сталінської системи. Фурсов закидає Хрущову ще й те, що він за часів Сталіна намагався *«оттяпаты»* від Білорусії й приєднати до України частину земель. Звісно, неосталініст замовчує, що йдеться про етнічні українські землі, на яких сільське населення й досі розмовляє українською мовою.

Як відомо, ще в 1939 році Хрущов мав намір створити у складі Української РСР Холмську область, але ця українська територія, згідно з «пактом Молотова–Ріббентропа», опинилася під німецькою окупацією.

Після війни Сталін «подарував» цю споконвічну українську землю комуністичній Польщі.

Окрім того, як керівник КПСС Хрущов «розгромив» спецслужби, щєбто карні органи, зокрема МГБ ССРСР (Міністерство державної безпеки), що вели свій родовід від чекістів «залізного Фелікса». Таким чином, Хрущов розпочав «відлигу», яку намагалися припинити різними репресіями Брежнев і його компартійні одностумці-геронтоархи. Сам Хрущов у телевиступах Фурсова схарактеризований як примітивний, але хитрий діяч, низького рівня культури і «бешенной активності». Звісно, найбільше звинувачення Хрущову за відому доповідь на XX партійному з'їзді з критикою «культу особи» Сталіна, в якій діяльність «вождя народів» поділена на два періоди, межею між ними названий 1934 рік, з якого розпочинається обоження того, кого поет назвав «вусатим горцем». Фурсов пише, що цією доповіддю був завданий «максимальний вред ССРСР», удар соціалістичним країнам і комуністичному рухові. Не забувають неосталіністи про «царський подарунок» Хрущова – приєднання до України Кримського півострова.

Як підсумок сталініст наголошує, що саме Хрущов запустив механізм деградації сталінської системи. До розвалу цю систему довела «горбачовська команда», яка спричинилася до «сознательной сдачи ССРСР». Фурсов і його одностумці не можуть зрозуміти, як могло таке трапитись, що Горбачов отримав ядерну державу, а через 6 років цієї держави не стало. Проте, зазначають неосталіністи, сам Горбачов – це лише фасад, за ним стояли зовнішні та внутрішні сили, що не були зацікавлені в існуванні могутньої держави на противагу США. Звісно, виникає питання, чому розвалилася така потужна держава і «щаслива совєтська людина» не стала на її захист, не підтримала авантюристів з ГКЧП. А може ця держава не відповідала потребам людини, яка почала ознайомлюватися з життям за кордоном, у країнах «гнилого капіталізму»? Треба зазначити, що ще Антуан де Сент-Екзюпері звертав увагу: суть суспільства проявляється в людині, яку воно виховало. Самі сталіністи змушені визнати, що значна частина дисидентів – це нерідко вихідці з третього покоління компартійної номенклатури. Виходить, що їх не надихали не тільки образи Павла Корчагіна й молодогвардійців, а й безпосередньо діяльність їхніх батьків і дідів, які здійснювали «революцію», захищали свою державу, будували соціалізм і комунізм. Ще показовіше те, що совєтські генерали, які служили в окупаційних військах на території так званої «Німецької Демократичної

Республіки» перевозили з неї різні манатки, хоч у роки війни ця земля була знищена, але німці змогли її відродити. Водночас треба сказати, що після її приєднання до Федеративної Республіки Німеччини цій «найрозвиненішій соціалістичній державі» знадобився не один десяток літ, щоб наздогнати країну в системі «гнилого капіталізму».

Факти, як відомо, річ уперта. Нинішні апологети московського імперіалізму не зауважують, як самі суперечать собі. Йдеться насамперед про виховання «нової людини». Згадавши Маресьєва, письменник Проханов змушений визнати, що той підтримував Єльцина, ставлення до якого серед неосталіністів негативне. Як зразок такої «нової людини», «совєтської людини», із середини тридцятих років вважали Олексія Стаханова. У пресі повідомлялося, що його справжнє ім'я Андрій, а прізвище СтаКанов, але Сталін назвав передовика Олексієм СтаХановим, а вождь, як було прийнято в ССРСР, «не помиляється». Шахтареві приписали виконання норми трьох осіб, бо разом з ним працювали ще два кріплярі. Окрім того, до рекорду заздалегідь готувалися, забезпечивши належне освітлення, справне обладнання і вчасне вивезення видобутого вугілля.

Після раптової слави засновник стахановського руху жив у двох площинах. Партийна пропаганда спекулювала на ньому як символі, а сам вчорашній шахтар, неосвічена людина з низьким культурним рівнем, не зміг адаптуватися до нових умов життя. Ставши фактично номенклатурним працівником, Стаханов запишався, а водночас пиячив, розпочинав у п'яному стані бійки, в одній з яких загубив партійний квиток, одружився з неповнолітньою. Звісно, наголошувати на такій поведінці людини-символа пропагандистська машина не могла, бо стахановський рух у ССРСР не припинявся. З Москви Стаханова знову відіслали в Донбас, де він і помер, перебуваючи в психіатричній лікарні як хронічний алкоголік.

Чимало прикладів штучного роздмухування героїзму деяких осіб під час німецько-совєтської війни. У період перебудови з'явилися подробиці про обставини загину диверсантки Зої Космодем'янської. Фактично вона причетна до виконання сталінського наказу про застосування тактики **спаленої землі** в широких масштабах. Треба зважити, що така тактика стосувалася підмосковської території, де могли квартирувати німці. Як вважає совєтський диверсант Ілля Старинов, сталінський наказ завдав значної шкоди партизанським методам боротьби. Про його антигуманність говорити не доводиться.

Залишившись без даху над головою, місцеві мешканці були приречені на смерть від холоду. Безумовно, така тактика не сприяла підтримці партизанів населенням і мимоволі штовхала його до німців.

Як було з'ясовано відразу після війни, не має нічого спільного з дійсністю «подвиг 28 панфіловців». Один з таких «героїв» навіть перейшов на службу до німецьких окупантів, що приховували упродовж усього повоєнного періоду компартійні пропагандисти.

Далеко не адекватно передана історія «Молодої гвардії» в Краснодарі у часи німецької окупації. Як тепер відомо, комісаром молодіжної організації треба вважати Віктора Третьякевича, а не Олега Кошового. Письменник Фадєєв приписав першість синові Олени Кошової, в якій квартирував, збираючи матеріал для однойменного роману. Перекручене прізвище в художньому творі стало аргументом, щоб родина Сергія Тюленєва почала писатися Тюленіними. Нарешті, у цих місцях діяла патріотична організація українських націоналістів «Смерть Гітлеру, смерть Сталіну!». Її діяльність також приписана «Молодій гвардії», а націоналіст Євген Стахів, що був відомий тамтешнім енкаведистам, дав підстави назвати зрадника молодіжної організації Євгеном Стаховичем. Проте упродовж тривалого часу останнім вважали Віктора Третьякевича, та наприкінці п'ятдесятих років документально підтверджено особу, що донесла німецьким окупантам про «Молоду гвардію». Щоправда, після цього справедливість була відновлена лише частково. Хоч В. Третьякевича реабілітували, офіційно він не був визнаний очільником молодіжної організації.

Окупаційна московсько-більшовицька влада намагалася змалювати масову підтримку своїх загарбницьких планів серед поневолених народів. Доволі карикатурно була створена на галицьких теренах підпільна організація «Народна гвардія імені Івана Франка». Її діяльність була вигадана після повторної советської окупації Львова і підтверджена постановою компартійного обкому. Насправді йдеться про діяльність кількох советських диверсантів, а не широкої підпільної організації з участю місцевих мешканців.

Уже такі факти спростовують твердження неосталініста Проханова й інших його однодумців про легітимізований героїзм у роки німецько-советської війни, а також про Сталіна як мудрого стратега. Як вважать його ідоляни, проти «вождя народів» тепер можуть виступати лише аморальні істоти й інтелектуально ущербні недотепи. Вже згадуваний Фурсов у статті «Сталін і вітер історії» безчестить усіх противників

сталінізму: «На екранах телевизорів кривляються убогіє соціальні типи вродє полуобразованного пафосно-фальшивого публициста, академіка-недоучки с ухватками стукача, алкоголіка, с претензією на роль міжнародного дельца и прочая бездарь». Все як за часів відомого Леоніда-літописця: хто виступає проти влади, той психічно хворий і його треба ув'язнити в психіатричній лікарні. Практика відома!

Як уже зазначалося, нинішні сталіністи вихваляють Путіна за те, що він врятував Російську Федерацію від подальшого розпаду. Цікаво, що разом з ними як одностудець тут виступає і Горбачов, якого хулять шанувальники «вусатого горця», звинувачуючи в «розвалі ССРСР». Основну заслугу чинного кремлівського автократа вбачають у тому, що він оберігає Московію від «хаосу», який охопив усі сусідні країни. Лише завдяки Ліліпутіну Російська Федерація «уникла» такого нещастя.

«Що буде після Путіна?» – переживають сталіністи. Їхню тривогу висловлює історик Фурсов, застерігаючи, що, як зазначалось, рудимент «імперії зла і брехні» може піти двома шляхами: перший шлях – це *розпад держави* на менші утворення; другий – *встановлення лівої диктатури*, щоб протидіяти розпаду, на який приречена кожна імперія. Ще одне підтвердження того, що Московія й надалі нагадує капрала (чи єфрейтора), який тільки один марширує в ногу з усієї роти. Так і Московія йде «суголосно» зі світовим процесом? Одна серед майже двохсот членів Організації Об'єднаних Націй! Як не повірити в «богообраність» такої людської спільноти, яка, повіримо Фурсову, безболісно перетворила православні цінності в цінності сталінські, а тепер, мабуть, у чекістські. Подібні твердження не випадкові. Доречно нагадати, що покійний письменник Валентин Распутін був одночасно прихильником зюгановської КПРФ і членом Патріаршої ради з питань культури Російської Православної Церкви. Мабуть, як православний російський патріот він заявляв: «И когда наша недалекая либеральная то ли элита, то ли шарашка, злобно ненавидящая Сталина, потребовала, чтобы в юбилейные дни 65-летия Победы и духа Иосифа Виссарионовича нигде не было, не говоря уже о портретах вождя, она добилась этим только того, что и духа, и портретов будет гораздо больше, чем если бы она так нахально не выставяла свои ультиматумы фронтовикам да и всем нам. И правильно: не лезьте в душу народную. Она вам неподвластна. Пора бы это понять». Сам письменник не хотів розуміти того, що, окрім фронтовиків, були мільйони в'язнів архіпелагу ГУЛАГу!

Чи по дорозі з ревнителами таких цінностей українському народові як західному за своєю психологією й орієнтирами? Народові не лише постсоветському й постколоніальному, а й постгеноцидному!

3. Кагебистський примус до «братерства»

Дотепники чітко сформулювали суть нинішнього українсько-московського протиборства в питальній формі: «Чи повернеться Україна до казарми, щоб нюхати москальські онучі?». Навіть аполітичні українці починають усвідомлювати, що москалі не можуть вважатися братнім народом, бо відверто поставили перед собою мету: знищити нас як національну спільноту.

Упродовж трьох з половиною століть Московія прагнула інтегрувати нашу людність різними способами. За царського режиму українців і білорусів разом з москалями вважали триєдиним «руським» народом. Щоб утримати нас в імперській вузді, більшовики змушені були визнати українство окремим «братнім» народом. Як писав поет, разом з «братнім» російським народом українці безсмертні у віках. Справді безсмертні, бо північно-східний «брат» Каїн не міг звести з цього грішного світу: не посприяли ні три москальсько-більшовицькі голодомори українців (1921–1922, 1932–1933, 1946–1947 рр.), ні масові репресії, ні знищення трудового селянства, ні придушення відродженої національної інтелігенції, ні постійне змосковщення, ні величезні втрати за часів кривавої Другої світової війни. Інакше кажучи, **україноцид** як *лінгвоцид*, *етноцид* і *геноцид* нашого народу не набув логічного завершення.

Українці можуть повторити за поетом:

*Я єсть народ, якого Правди сила
ніким звойована ще не була.
Яка біда мене, яка чума косила!—
а сила знову розцвіла.*

✦ Повторюємо в переконанні, що остання агресивна «гібридна» війна, яку розпочало кремлівське кагебистське керівництво, закінчиться остаточною поразкою нашого одвічного ворога. Самодержець Путін не зумів здійснити бліцкригу – і змушений зупинитися, відтермінувавши реалізацію проєкту «Новороссія». Звісно, наша Слобожанщина і Південна Україна – не такий простий горішок як Придністрянщина,

Абхазія чи Південна Осетія. Тут відомий антигрузинський проект «08. 08. 08» (8 серпня 2008 року) задіяти не вдасться. Зрештою, світова громадськість також почала розуміти, що перед нею рогатий кагебист, який не має намірів дотримуватися норм міжнародного права цивілізованого світу.

Тепер кагебистська камарилья вже не хоче визнавати українців окремим народом, таврує нас як «зрадників єдиного *русского* народу». Гадаю, що паплюження нашої нації упродовж останніх трьох років після загарбання Криму було осиковим колом на могилі «вічної дружби» двох слов'янських народів, хоч зачислити москалів як за походженням фінсько-татарське населення до слов'ян можна лише з чималою дозою гумору. Зрештою, українофоби самі розуміють, що «перетравити» москалям великий український народ не можливо. Для цього вигадують протистояння серед різних груп українців, у всіх наших «бідах» найбільше звинувачують галичан.

Попри глорифікацію Сталіна ідеологами кагебистського режиму вони дорікають йому за те, що «вождь народів» анексував на початку Другої світової війни Галичину, пасіонарії з якої начебто спромоглися перед розпадом «імперії зла і брехні» вплинути навіть на нашу столицю. Звісно, «забувають», що найвидатніший політичний діяч сучасності В'ячеслав Чорновіл походив із Шевченкового краю, Левко Лук'яненко – з Чернігівщини, Іван Світличний – з Луганщини, Василь Стус – із Вінниччини, а проживав упродовж тривалого часу на Донбасі, Євген Сверстюк – з Волині. До речі, засновник українського інтегрального націоналізму Дмитро Донцов народився в Мелітополі, відомий ідеолог українського національного визволення Юрій Липа як патріот сформувався в Одесі, а керівник Української Головної Визвольної Ради Кирило Осмак – на Полтавщині. Один з ідейних провідників УПА Осип Позичанюк вів свій родовід з Вінниччини. Зрештою, в Народній Раді перед проголошенням незалежності України об'єдналися народні депутати з усіх регіонів України. Інша річ, що національна свідомість української людності в різних частинах держави не однакова, але це вже вина москальсько-більшовицьких поневолювачів. Галичанам пощастило, бо після поділу Речі Посполитої наприкінці XVIII століття вони опинилися в складі європейської Австрійської імперії, а не в євразійській Московії. В імперії Габсбургів працювали українські школи, діяли українські кафедри в університетах Львова і Чернівців, не було перешкод для Української Греко-Католицької Церкви, яку в

підмосковській Україні ліквідували. Окрім того, галичани мали такі політичні свободи, про які в монархії Романових не можна було навіть мріяти. Звісно, про ідеалізацію таких свобод як реальних не йдеться, адже ще Іван Франко називав австрійську конституцію *свинською*, але в самодержавній Московії про такі права і свободи не могло бути мови. Лише 1905 року піддані імперії Романових отримали деякі політичні свободи.

Московсько-більшовицькі займанці не так легко погодилися на створення Української Соціалістичної Советської Республіки. Як відомо, Сталін намагався накинути «нацменам» проект «автономізації». На противагу такій залізобетонній пропозиції Ленін діяв набагато хитріше. Ще до проголошення Советського Союзу, коли УССР вважалася начебто суверенною, він заявляв: «Украина – независимая республика, это очень хорошо, но в партийном отношении она иногда берет – как бы вежливее выразиться? – обход, и нам как-нибудь придется до них добратся, потому что там сидит народ хитрый, и ЦК – не скажу, что обманывает, но как-то немного отодвигается от нас». Отож, Ленін виступав за СССР як «об'єднання» начебто «суверенних республік», бо знав, що цей «суверенітет» буде знецінений московсько-більшовицькою партократичною диктатурою.

Апологети збереження імперії найбільше дорікали й дорікають Леніну за те, що він перебудував її за національним принципом. Вони нападають на українських патріотів, бо ті, як пише історик Є. Спіцин, «визжат, что Россия проводила «руссификацию свободолюбивого украинского народа». Звісно, він не сприймає «українізації», замовчує, що вона відповідала настанові московсько-більшовицького керівництва про «коренізацію», без чого саме існування «червоної імперії» стояло під загрозою. Невігластво Спіцина проявляється вже в тому, що до організаторів «українізації» українофоб зачислив Андрія Хвилю (справжнє прізвище – Олінтер чи Олентир), хоч той особливо відзначився в боротьбі проти українського націоналізму і спричинився до ліквідації багатьох діячів української культури за часів Павла Постишева, був серед агресивних противників «шумськізму» і «хвильовізму», провідників Великого Голодомору 1932–1933 років. Переробляючи український правопис, Хвиля докладав зусиль для наближення української мови до москальської.

«Українізація», як наголошує Є. Спіцин, спрямована проти Москви, на поділ «єдиного русского народа». З погляду москальського шовініс-

та інакше не може бути, але його не переймає те, що українці як етнічна спільнота мають не лише невід'ємні людські, а й міжнародні права, які діють у цивілізованому світі. Українофоб «забуває», що до смерті «вождя народів» на чолі компартійної організації в Україні ніколи не було етнічного українця. Видно, сама «українізація» мала під собою вагомі причини, тому зводити її до «малоросійського (рагульського) разлива» не доречно. Лише людиноненависник Спіцин може називати її «вакханалією». Чого хотіти від ординця, якщо він називає факти про голодомор в Україні «сказками» і навіть «чушью собачей», що начебто немає якихось підстав?

Нинішня москальська українофобія не знає міри. Зоологічний неосталініст А. Фурсов дійшов до того, що нашій державі приклеїв кличку «Бандеро-Украина». Чи не натяк на те, щоб рудимент його здохлої імперії називати «Путино-Московия»? Цілком доречно, адже нинішнього кагебистського самодержця підтримує абсолютна більшість (майже 90 відсотків) опитаних у Російській Федерації. Щоправда, за два тижні до страти румунського диктатора Н. Чаушеску підтримувало 94 відсотки громадян! Такі метаморфози! Чи не варто задуматися?

Путінські ідеологи розпочали ординський похід проти українства. Пориваючися знеславити наш народ, вони фальсифікують українську історію. Назву нашої батьківщини українофоби виводять зі слова «окраина», що спростовується при порівнянні з іншими слов'янськими мовами, в яких рідна земля, *окраяна мечем*, називається **країною**. Звернімося до мов південних слов'ян. До речі, московське слово «окраина» українською мовою перекладається як «околиця». Чи могли наші передки використовувати для себе чуже назвисько?

Претензійний москальський історик Є. Спіцин, шкільний учитель, не скупиться на зневажливі прізвиська для нашого народу. Він, автор чотиритомового шкільного підручника з історії Московії, пробує трактувати нашу державу як русофобський проєкт, бо начебто Україна не може існувати незалежно від його імперії. Де вже тут логіка, коли навіть у нинішніх обкарнаних межах наша держава найбільша за територією в Європі? Отож, невеликі країни Балтії (Литва, Латвія, Естонія), що були упродовж тривалого часу поневолені москалями, можуть існувати як незалежні держави. Що вже казати про Монако, Сан-Марино, Ліхтенштейн, Сингапур та інші? Чи хтось сумнівається в праві Австрії та Швейцарії, де німецькомовна людність становить абсолютну більшість, на державну незалежність? Лише Україну наш

одвічний ворог прирікає на вічну залежність від ординської імперії, бо нам, як писав І. Франко, «записано в сусідів бути гноєм, тяглом у поїздах їх бистроїзних!»

Українофоб Спіцин бачить в українстві дві сторони його «прокляття»: по-перше, він таврує українців як «*бездейственную публику*», а по-друге, ганьбить нас за постійні прагнення «*к кому-то присосаться*». Виходить, що подібно до нинішніх москалів наші предки мали ворогувати з усіма сусідами, ігноруючи нормальні відносини з ними? Якщо вірити ксенофобові, то українці – це «*звериноподобное отродье*». Мабуть, москаль ставиться до інших зі своєю міркою, натягає на свій ординський копил. Для здичавілого шовініста Спіцина українці – не окремий народ, а злочинці, які зрадили москалів як свій народ. Цей сталінолиз, до заідеологізованих концепцій якого ставляться іронічно навіть деякі сумлінні історики в самій Московії, ганьбить «*малороссийскую*» шляхту Речі Посполитої, що піддалася релігійному й національному впливу польських поневолювачів і покинула «*русский народ*».

Для москальського шовініста зрадником був навіть гетьман Богдан Хмельницький, бо він прагнув звільнитися від царського поневолення й шукав надійних союзників. Логіка путінська: він замовчує причини, а наголошує лише на наслідках. Безумовно, москаль не згадує того, як царські послы відмовилися присягати царським іменем, що Україна залишиться «при давніх правах», бо «у московськiм государствi присягають піддані, а тому, щоб цар присягав – не було ніколи й не буде» (М. С. Пасічник). Причини «зради» нашого гетьмана відомі не лише історикам, а всім, хто цікавиться минулим рідного народу. Історик М. Пасічник пише: «Б. Хмельницький, укладаючи союз із Москвою, вважав, що вона допоможе йому звільнитися від польського панування, проте глибоко помилився у своїх розрахунках, потрапивши під ще більшу залежність від самої Москви. Дійшло до того, що Москва **добровільно** намагалася віддати частину України Речі Посполитій, щоб натомість мати вільний доступ до Лівобережної України». Московія позбавляла Україну міжнародної правосуб'єктності, домовлялася з Польщею про поділ наших земель. Великого гетьмана вразило те, що його послы навіть не допустили до участі в переговорах між послами Польщі й Московії, на яких стояло українське питання. Б. Хмельницький розгнівався на старшину, що не хотіла поривати зв'язків з Московією, переконував: «Треба відступити від царя!». Це був останній заповіт

гетьмана. Саме тоді українська політична еліта посилає послів до Волощини, Молдавії, Семигороддя, Криму і навіть Швеції. Проте здійснити нові плани гетьман не зміг. Чи буде сумлінний історик писати про зраду гетьмана, якщо московський цар зневажив природні права нашого народу? До речі, раптова смерть гетьмана залишається загадкою до нашого часу. Для звинувачення в ній москалів підстав достатньо!

Для неосталіністів кожен, хто не хоче миритися з москальським ярмом, злочинець. Вони не сумніваються, що «розвал» (натуральний розпад імперії заперечують) Советського Союзу – це «рукотворний захід», за що мали (і мають) відповіді як злочинці Б. Єльцин, Л. Кравчук, С. Шушкевич і М. Горбачов та їхнє оточення. Є. Спіцин називає документи про розпуск СРСР «туалетним папером». Проте не лише вони мають «відповіді» за ліквідацію «імперії зла і брехні». Імперіаліст змушений визнати, що договір трьох державних лідерів у Біловезькій пущі був затверджений парламентами цих країн. Отож, парламентарі, які проголосували за цей документ, також «злочинці» й мають «відповіді» перед судом за «державну зраду».

Для подібних *гейбі*істориків немає потреби у всебічному аналізі правових обставин розпуску СРСР. Спіцин навіть не згадує того, що 21 грудня 1991 року керівники одинадцяти незалежних держав на постсоветському просторі (України, Азербайджану, Білорусі, Вірменії, Казахстану, Киргизстану, Молдови, Російської Федерації, Таджикистану, Туркменистану, Узбекистану) ухвалили Алма-Атинську декларацію, в якій заявили про свою мету «побудувати демократичні правові держави, взаємини між якими будуть розвиватися на основі взаємного визнання і поваги державного суверенітету та невтручання у внутрішні справи, відмови від застосування сили й загрози силою, економічних та будь-яких інших методів тиску, мирного врегулювання спорів, поваги прав і свобод людини, охоплюючи права національних меншин, сумлінного виконання зобов'язань та інших загальновизнаних принципів і норм міжнародного права». Якщо дотримуватися логіки Спіцина, то за «розвал» СРСР треба притягти до суду як державних злочинців керівників одинадцятьох незалежних держав на постсоветському просторі, членів їхніх делегацій, а на додачу – парламентарів цих країн, які не хотіли припинити «розвал», цебто натуральний розпад, «імперії зла і брехні». Алма-атинська декларація визнавала непорушність кордонів цих держав і припинення існування СРСР. Чому на неї не посилається Спіцин, немає жодного сумніву.

Зрештою, саме «утворення» ССРСР далеке від засад міжнародного права. Насамперед треба зазначити, що цим питанням займалося безпосередньо партійне керівництво РКП(б), яке нав'язувало свою волю «незалежним» советським республікам. Про «незалежність» цих республік переконує національний склад їхніх з'їздів советів попередні проголошення ССРСР. Приміром, серед делегатів VII Всеукраїнського з'їзду советів, що відбувся у грудні 1922 року, українці становили лише 46 відсотків, хоч серед населення республіки їх було приблизно 80 відсотків. До речі, на II з'їзді советів ССРСР, який затверджував першу «союзна» конституцію, РСФСР мала 77 відсотків голосів, а Україна – 16 відсотків, Південний Кавказ – 5 відсотків, Білорусь – лише 2 відсотки. Звісно, результат голосування завше був на користь Московії.

Про якісь правові засади «створення» ССРСР говорити марно, бо йдеться про цілий «букет» правових порушень. Перший пункт постанови, ухваленої на I з'їзді советів ССРСР, зазначав: «Декларацію і союзний договір в основному затвердити». Порівняння «Договору про створення ССРСР» як складової частини конституції ССРСР і документа під тією назвою, що був затверджений «в основному» 30 грудня 1922 року, показує значні розбіжності між ними. Вже кількість статей збільшена майже втричі (26 проти 72). Окрім того, в конституційному документі допущена заміна деяких слів, що докорінно змінювало зміст і було спрямовано на обмеження прав «союзних республік».

ССРСР – це фактично реанімована імперія, але вже як «червона імперія» з панівною москальською нацією. Навіть кремлівські керівники не заперечували проти того, що за кордоном цю «союзна державу» називали Росією. Зрештою, говорити про ССРСР як про правову державу недоречно, адже йдеться про партократичну імперію. У такому разі аналізувати розпад ССРСР під правовим кутом також нема жодного сенсу, адже партократична диктатура й правова держава не сумісні. Як відомо, в ССРСР вигадали такий абсурд з погляду права, як спільні партійно-державні постанови.

Звинувачення М. Горбачова в тому, що він не протидіяв розпаду «імперії зла і брехні» безпідставні. У зверненні до учасників згаданої алма-атинської зустрічі він не приховував свого намагання «повернути колесо історії» в напрямі до реанімації колишнього ССРСР. Його пропозиції дивують нікчемністю з погляду права, а також відірваністю від тодішніх реалій. Перший і єдиний президент ССРСР називає

«Співдружність Незалежних Держав» *однією країною*, вимагає для неї «мови міжнаціонального спілкування», «єдиного духовного простору», виступає за спільну зовнішню політику і міжнародну правосуб'єктність, а також за єдине громадянство цього за формою міждержавного утворення.

Як завше російське керівництво з самого початку ігнорувало засади СНД, що так непомітно припинила своє існування й зараз про неї навіть не згадують. Згодом Москва висувала ідею Митного Союзу, а потім – Євразійського Економічного Союзу, щоб протидіяти прагненню України та деяких інших держав на постсоветському просторі до Європейського Союзу. Вже через два роки після розпаду СРСР компартійний лідер у сусідній державі Г. Зюганов обґрунтовував **реанімаційний необільшовицький реваншизм**, що тепер взяли на озброєння москальські неосталіністи А. Фурсов, А. Фефелов, Є. Спіцин, Н. Стариков, А. Проханов, Н. Михалков та ціла орда претензійних писак. У основі необільшовицької доктрини лежить ідея **Великої Московії**. Г. Зюганов пише: «Можна сміливо стверджувати, що за своєю суттю «московська ідея», така таємнича й незбагненна для Заходу, є ідея глибоко соціалістична. Сьогодні історія знову залишає для народів нашої Батьківщини той самий вибір, що і в 1917, і в 1941 році: або Велика Держава і соціалізм, або дальший розпад, остаточне перетворення в колонію». Треба зазначити, що комуністичний лідер тут непослідовний, бо ж наслідком розпаду нинішньої Московії може бути не перетворення її в колонію, а виникнення кільканадцятьох малих держав, що визнають російські політологи.

Інколи виникає питання: чи вигідний Україні розпад Московії? Відповідь може бути лише одна і ствердна. Поділена на кілька чи й декілька держав Російська Федерація перестане бути мілітарною потугою, небезпечною для всього цивілізованого людства. Безумовно, жодна з них не зможе загрожувати Україні так, як загрожує нині Російська Федерація.

Політологи звертають увагу на те, що незалежно від політичної ідеології в сусідній реваншистській державі навіть ідейні антиподи сходяться на одному: **на доконечності відновити Росію як велику імперію**. Вітчизняний політолог Г. Кухалейшвілі застерігає, що Україні не варто пов'язувати якісь надії з нинішніми московськими ультра націоналістами, спокушатися їхніми гаслами, які б вони не були привабливі. «Московський націоналізм, – веде далі дослідник, – це

grimуча суміш гітлерівського націонал-соціалізму з панславізмом і живучими в москальському суспільстві комплексами обложеної фортеці, великодержавства». Цей ультранаціоналізм не має нічого спільного з інтегральним українським націоналізмом, який передбачає приналежність до української політичної нації різних етносів і захист їхніх національних інтересів. Московські ультранаціоналісти не сумніваються, що Україна, як і кожна проголошена чи відновлена держава на постсоветському просторі, – це частина колишньої Російської імперії й так треба ставитися до цих держав. У своїх зовнішніх планах ультранаціоналісти (московські нацисти) не відрізняються від путінських реваншистів. Як заявляють у самій Московії, «ідеології різні, а експансіонізм той самий».

Лише деякі історики в сусідній державі спромоглися на переоцінку минулого. Історик А. Зубов заявляє: «Надо спокойно объяснить, чем была на самом деле украинская организация националистов, кто такой Степан Бандера, кем были его соратники и почему его так ненавидела советская власть, что даже не поленилась в 1959 году послать своего агента, чтобы убить выстрелом ампулой с цианистым калием». Він оцінює український націоналістичний рух як справедливий, визвольний і антикомуністичний проти злочинної сталінської советської держави, вважає, що Сталін і Ленін завдали більше шкоди Московії, ніж Гітлер.

Звісно, таких як А. Зубов у нинішній Московії навіть у інтелектуальному світі одиниці. Апологети путінізму докладають зусиль, щоб дискредитувати українську законну владу, намагалися характеризувати її як нелегітимну («хунту»), протиставити її злиденному населенню, а себе видати за самовідданих захисників українців. Так діяли українофоби від часів Б. Хмельницького!

Історичний розвиток стверджує інше. Українці й москалі – національні спільноти, приналежні до різних цивілізацій (європейської та євразійської, хліборобської й ординської), що обґрунтував сто років тому М. Грушевський. Спільне життя українців з москалями в одній державі чи під зверхністю ординців – це смерть для волелюбного українського народу. Нині Україна не може вступати з Москвою в жоден союз. Сподівання на близьке і справедливе розв'язання українсько-московських суперечностей марні. Треба проявити терпіння, бо азійський реванш москалів закінчиться лише тоді, коли припинить своє існування Московія як імперія.

4. Навала нащадків Батухана: недолугість віртуальних прогнозів перед очевидною загрозою

Захід ще не збагнув небезпеки, що чатує на нього з Московії, колишнього улусу Алтин-Орди (Золотої Орди), не наважується заглянути правді у вічі, проаналізувати непрогнозовані дії кремлівських чекістів. Дивно, що західні (європейські й американські) діячі постійно підмінюють стратегію тактикою. Недолугість мислення деяких з них просто вражає. Хіба не зрозуміло, що вибори на окупованих землях Донбасу в разі присутності там окупаційних військ і їхніх доморощених лакеїв лише започаткують нову фазу протистояння? Інакше кажучи, намагання усунути симптоми без виявлення причин недуги – річ марна!

Ще й нині європейці не спромоглися зрозуміти особливості москальської ментальності, що протилежна окцидентальній (західній). Нащадки давніх фінів і татарів сприймають світ і реагують на нього як азійські ординці, а не цивілізовані нації. Зрештою, навіть деякі їхні історики сумніваються в існуванні москалів як уже сформованої спільноти. Не будемо їм заперечувати – знають більше про себе. Проте майже устійнений такий підхід: «Есть Восток, есть Запад, есть русская цивилизация» (В. Зазнобин).

Після посідання на президентський престол Путіна не може бути жодної мови про прилучення москалів до європейської (західної) цивілізації. Тамтешні історики безпardonно протиставляють Московію як окрему «велику цивілізацію», звісно, вищу, західній і східній цивілізаціям, хоч таке трактування засвідчує їхнє невігластво. Хіба можна «заганяти» під одну *східну* кілька окремих цивілізацій (мусульманську, або арабсько-тюркську, індійську, китайську, японську), що давно визнали сумлінні дослідники навіть у самій Московії? Таке саме стосується й західної цивілізації. Нема сумніву, що європейську (євроатлантичну) й латиноамериканську цивілізації не доцільно натягати на один копил.

Протиставляючи московську цивілізацію західній, тамтешні ксенофоби заявляють, що для москалів на першому місці начебто совість, а для європейців – вигода. Як втілення совісті вони називають літературного героя Тараса Бульбу, «забуваючи», що він – не москаль, а українець і не належить до їхньої цивілізації.

Звісно, московська (російська, московсько-православна, євразійська) цивілізація докорінно відрізняється від євроатлантичної. Чи не тому західні діячі не розуміють московських політиків, бо підходять до них з європейською міркою? Саме тому доречно нагадати чотиривірш Ф. Тютчева:

*Росію глуздом не збагнеш,
Не прикладеш чужої міри.
Вона не знає жодних меж,
А вимагає тільки віри.*

(Подаю у своєму перекладі. – О. Г.).

Уже не одне століття в Московії заявляють, що їхній народ має свій особливий шлях, якому властивий антикапіталістичний характер, бо капіталізм начебто набуває рис бандитизму. Нічого дивного нема. Ще в середині XIX століття так звані «революційні демократи» наголошували на особливій ролі в суспільному житті москалів *общини*, яка докорінно відрізняється від української *громади*. Про їхню протилежність писав наш історик Микола Костомаров у праці «Дві руські народності». За тоталітарного режиму на засадах общини були сформовані *колгоспи*, нав'язані також іншим поневоленим народам. Окрім того, Сталін використав ідею Троцького про мобілізаційну економіку, що забезпечувала диктатуру компартійної номенклатури. Тепер неосталіністи навіть пробують переконати, що мобілізаційна економіка сприяла соціальній рівності, хоч не додають, що йдеться про рівність на засадах злиденності. Нарешті, московській цивілізації відповідає сталінська концтабірна система ГУЛАГу. З цього випливає, що оновлена московська цивілізація, сформована на засадах сталінізму, охоплювала *квазікапіталістичну* систему найманої праці, *феодальну* колгоспну систему й *гулагівську* систему з *рабською* працею. Якщо неосталіністи ідеалізують самодержавство «вождя народів», то мають бути послідовними й визнати доцільність симбіозу рудиментів індустриального квазікапіталізму, аграрного феодалізму й каторжного рабства. До речі, апологети «вусатого горця» не допускають якихось реформ, що неодмінно перетворює їх у апологетів застою.

Хибність західних підходів у тому, що європейці й американці прагнуть шукати логіки, а московські діячі будують свою політику на викривленому розумінні софійності, цебто на *квазисофійності*. Як наслідок москалі намагаються трактувати Московію не просто як досконалу спільноту, а як єдину ідеальну державу на планеті,

самих себе – як бездоганий, довершений тип людини. Світоглядно-історичні (історіософські) ідеї квазисофійності такі: неодмінність самодержавства на чолі з тираном (царем, імператором, генсеком, президентом); природність соціальної ієрархії з обов'язковим хопством; ігнорування права цивілізованого світу, протиставлення йому фізичного примусу й постійного залякування; зневага свободи індивідуальності на противагу колективності; чергування тривалого ледарювання з гвалтовною мобільністю; гіпертрофоване прагнення територіального розширення держави.

Якщо західна цивілізація сформувалася на способі життя міського ремісника (в Україні – хлібороба) й визначила ритмічність у всіх сферах життя, то московська цивілізація виникла як відтворення життєдіяльності збирача, мисливця, рибалки, грабіжника, що нічого не виробляє, а лише споживає створене природою чи вироблене іншими людьми. Інакше кажучи, москаль постійно сподівається на щасливий випадок. Ще дореволюційний історик В. Ключевський обґрунтував роль у житті тамтешнього населення легендарного московського *авось*.

Московські історики переконують, що їхню цивілізацію зумовила величезна територія. Дійшло до того, що А. Фурсов заявляє, начебто Московія не має природних кордонів. Заява, принаймні, дивна, коли поглянути на мапу, яка переконує, що половина кордонів Російської Федерації – це два океани. Що в такому разі вважати за природний кордон? Як підтверджують тамтешні ідеологи, в Московії державна влада вивищується над законом і Церквою, бо спирається на ідеї. А ще московське православ'я начебто докорінно відрізняється від католицизму і протестантизму, бо найближче до ісламу! До речі, в такому дусі висловився навіть Путін.

У нинішній Московії, як стверджує В. Шендерович, **«шваль стала елітой»**. Сваюля влади не обмежена мовчазним суспільством. Проте тамтешні ідеологи не можуть простити цареві Петру I те, що він начебто підклав під Московію міну уповільненої дії. Якщо вірити їм, то тодішні царські реформи створили умови для гібридної війни Заходу проти Росії, чого не було раніше.

Зрозуміло, московська цивілізація не відповідає вимогам індустріального (постіндустріального) суспільства, яке не уявити без ритмічності не лише виробництва, а всього способу життя. Традиційна неґація раціональності москалями проявилася в народних казках, у яких царем нерідко стає пересічний дурень. Європейські народи не

можуть навіть допустити подібного: вони шанують владу, а москалі відчують перед нею страх.

До речі, дослідники звертають увагу, що українці й москалі самого Бога сприймають по-різному: для нас Бог – це добрий батько, що допомагає людям, захищає їх, а для москалів – грізний цар, який карає своїх підлеглих холопів. Таке саме стосується нечистої сили. Українське уявлення про чорта передав Микола Гоголь у повісті «Різдвяна ніч», показавши його як комічну істоту. Для москаля чорт – це Коццій Безсмертний як антипод Творця Небесного. Тут уже відчуються східні впливи. Дуже часто українці й москалі, європейці й москалі вкладають у одні й ті самі поняття різний зміст. Приміром, для москалів кожен борець за право українського народу затаврований як зрадник, зате вивищуються ті, хто віддано служив поневолювачам, доносив на патріотів, завдавав шкоди своєму народу.

Докорінно відрізняється ментальність українців і москалів, що відчутно на особливостях мови. Чи не варто задуматись, чому українське слово *неділя* позначає один день на тиждень, а московське *неделя* – аж сім днів, цебто цілий тиждень без діла? Зважмо, що одні й ті самі заклади у двох мовах називаються по-різному, бо сприймаються не однаково (*лікарня* й *больница*, *їдальня* й *столовая*). Москалі тлумачать своєрідно суспільну справедливість як начебто стрижень московської цивілізації. Для них таку справедливість втілює образ вершника на коні. Звісно, вершник – москаль, а кінь – це поневолений народ.

Московську цивілізацію, як уже зазначалося, постійно супроводжують війни. Історик А. Фурсов висунув концепцію *психоісторичної війни*, що має три рівні: *інформаційний, концептуальний, метафізичний (сенсовий)*. Її мета – поставити під контроль психосферу. Які можуть бути наслідки, світ переконався на подіях на Донбасі, де Московія не одне століття одурманювала напливне і деморалізоване місцеве населення.

Інформаційний рівень фактично передбачає *dezінформацію*. Якби наша держава після проголошення незалежності доклала зусиль, щоб нейтралізувати вплив московської пропаганди на Донбасі, до війни не дійшло б. Московське «промивання мізків» у регіоні, де за тоталітарного режиму посилено формували *homo sovieticus*, дало гіркі плоди. Хиби московських засобів масової дезінформації тривожать тамтешніх ідеологів. Згаданий А. Фурсов не погоджується з нинішньою

пропагандистською політикою засобів масової інформації. Звісно, така незгода не стосується його однодумців А. Дугіна, Є. Спіцина, А. Фелова, Н. Міхалкова та інших.

На *концептуальному* рівні московські ідеологи не лише повторюють вигадки советського і навіть царського часу, коли йдеться про геополітику, а й вигадують нові. Тамтешні історики заперечують кількасотлітнє твердження про монгольське (татарсько-монгольське) іго. Популярний в Московії белетрист А. Бушков переконає, що Батухан (хан Батий) – це вигаданий літературний герой, прообразом якого був князь Александр Невський, проголошений тамтешньою Церквою святим, і його батько Ярослав Всеволодович, що поставили за мету «собираніе земель». Ім'я Батий, вказує Бушков, походить від звернення «*батя*» до цих північних володарів.

На внутрішнє «споживання» спрямований витвір *неосталінізму*, що відповідає завданням путінського самодержавства. Тепер Сталін вивищується над Ленінім і Троцьким, бо він протиставив їхньому єврейському *інтернаціонал-комунізму* **московський націонал-більшовизм**, відкинув їхнє гасло світової революції й зосередився на створенні «*червоної імперії*». Так звану «Великую Отечественную войну» путінські історики називають апогеєм у історії Московії, а Сталіна – її центральною фігурою, тому удари проти Сталіна, якого нині шанує не менше 70 відсотків населення Російської Федерації, – це удари проти Московії. Неосталіністи ставлять «вождя народів» вище від Александра Невського. Лише цар Іван Грозний як організатор опричнини наближається до Сталіна. Про його деспотизм не згадують, про моральну розбещеність також, а опричнину почали трактувати як боротьбу «против польско-литовской знати в окружении царя» (Є. Спіцин).

Метафізичний (сенсовий) рівень передбачає нав'язування заялужених московських стереотипів про вищість москалів як етносу, про «гнилий Захід», про зрадництво як характерну рису «хохлів», про вічну бездержавність нашого народу, про українців і білорусів як більшовицький «витвір», про «злочинний розвал СРСР», про горбачовщину та ельцинщину як прояви антимосковської авантюри тощо. Йдеться насамперед про перекручення нашої давньої й нової історії, постійне нав'язування заяложеної бредні про нашу національну меншовартість, що веде до розмивання національної ідентичності. На жаль, цього не розуміють впливові західні політики!

Пересторогою не лише для українців, а й усіх європейців має бути те, що в путінській Московії патріотичне чи громадянсько-патріотичне виховання витіснено *військово-патріотичною муштрою*, щоб виробити, як орієнтує офіційна настанова, «потребность в достойном, самоотверженном, вплоть до самопожертвования, служении Родине». Історичну аналогію такого вишколу шукати не доводиться. Хіба не аналогічні завдання ставив лиховісний Гітлерюгенд, який муштрував ксенофобів-головорізів?

Особливі надії московське керівництво покладає на **гібридну війну**. Треба наголосити, що така війна – це не витвір нинішнього кагебистського керівництва Московії. Варто погодитися з висновком тих наших дослідників, які стверджують, що гібридну війну на наших землях розпочали московські поневолювачі відразу після мілітарного союзу України з Московією 1654 року, бо в сусідній державі, рудименті «імперії зла і брехні», його тлумачать як «повернення відірваних південноруських земель» до Московської держави на правах «законного спадкоємця» нашої Київської великокняжої імперії.

Значного розмаху гібридна війна набула перед лиховісною Полтавською битвою, коли гетьман Іван Мазепа намагався за допомогою шведів визволити свій народ з-під московського поневолення. Вороги навіть спекулювали на тому, що шведи як лютерани не дотримувалися постів, які вважалися непорушними для православних християн, і нацьковували проти союзників фанатичних українських селян і містян.

Нині гібридна війна як комплексне явище охоплює поряд з військовими також політичні, економічні, інформаційні, культур-трегерські, дипломатичні та інші засоби. Щоб одурманити населення, московські окупанти вдаються до постійної дезінформації людності на окупованих українських землях. Свою агресію вони пробують зобразити як громадянську війну між різними частинами українського населення, маніпулюють свідомістю людності, яка не має іншої інформації. Окрім того, створюють незаконні збройні формування з місцевого криміналітету та яничарів, щоб приховати безпосередню участь у бойових діях на наших землях своїх вишколених військових підрозділів спеціального призначення. Поза межами театру бойових дій Москва застосовує терористичні групи, щоб залякати населення, посіяти страх. Гібридна війна орієнтована на економічне знесилення, ослаблення обороноздатності, посилення нестабільності, спричинення безладу, щоб забезпечити підступними способами захоплення

державної влади чи насадження маріонеткового режиму, яким була президентська влада Януковича.

Неосталіністи не можуть заперечити того, що Московію охопила висхідна криза, тому для її подолання пропонують використати мобілізаційну сталінську модель економічного розвитку. Популярність Сталіна його апологети пояснюють тим, що в ньому **«воплотился дух русской истории»**. Вони переконують, що найсильніших ударів московській цивілізації завдали Горбачов і Єльцин. «Зраду» Горбачова пояснюють тим, що він походив з «українізованого російського регіону» і навіть до тринадцяти років розмовляв українською мовою, а українці вже від Хмельницького «зраджували» Московію. Єльцину закидають, що він особисті інтереси поставив вище від суспільних. Лише за Путіна Московія зуміла подолати «ганьбу єльцинщини» й припинити розпад держави.

Якщо вірити ідеологам реваншизму, то серед москалів навіть через чверть століття «не потеряны ценности русской жизни». Більше 56 відсотків опитаних жаліють за розпадом СРСР, а 51 відсоток – вважає, що розпадові «імперії зла і брехні» можна було запобігти. Цікаво, що про можливість відновити імперію в колишніх межах заговорив навіть Горбачов.

Нині апологети покійної імперії окрилені тим, що «российская армия мощным ударом освободила Алеппо». Звісно, про військові втрати в Пальмірі вони мовчать. «Надо заставить себя уважать» – таке гасло неосталіністів. Вони радіють, що союзником Московії можна вважати Китай, але забувають, що сталінський СРСР і гітлерівська Німеччина також були союзниками до останнього дня перед війною. Зрештою, Московія не турбується, що фактично опинилася в ізоляції. Офіційний історик А.Фурсов наголошує, що торує шлях для сильного диктатора, заявляє: **«Нет у нас друзей – не беда. Будем сильными!»**.

Повернувшись до ідеї психоісторичної війни в психоісторичній концепції Фурсова, доцільно звернути увагу на прогнози нинішніх московських реваншистів. Для них війна на Донбасі трактована як американський удар проти «Русского мира». Українцям вони ще й тепер приписують комплекс національної меншовартості, хоч він був остаточно подоланий у час Революції Гідності. Неповноцінними ксенофоби називають також поляків, хоч їхня держава належить до НАТО. Вони негативно характеризують молдавський народ. Водночас заявляють про «колапс ліберальної моделі» в глобальному масштабі.

Вражають їхні зухвалі концепції про занепад і навіть крах США. Чи доречні після цього сподівання Трампа на налагодження відносин з Путіним, адже ще раніше З. Бжезинський заявив, що в XXI столітті США будуть розвиватися у протиборстві з Московією?

Звісно, можна твердити, що історики чи інші «дослідники» в сусідній державі не висловлюють офіційної думки. Проте прочитаймо давню писанину А. Дугіна про Україну й порівняймо з теревеннями Путіна про «недогосударство» з його загарбницькими діями на наших землях. Стовідсотковий збіг!

Навіть офіційні московські представники дивують світ своїми заявами. Радник президента Російської Федерації С. Глазьев написав після виборів Президента Німеччини, що парламент тієї країни вибрав її очільником «сучасника нацистського путча в Києве и способствовавшего легитимации этого неофашистского режима». Дійшло до того, що Путін назвав думку свого радника «спорной» і заявив, начебто не поділяє її. Щоправда, така заява кремлівського диктатора може бути цілком формальною. Залишається додати, що ще донедавна С. Глазьев числився закордонним академіком Національної Академії Наук України попри його цинічні антиукраїнські напади. Як пояснити таку позицію найвищої наукової інституції в нашій державі? Доки нітчизняні вчені будуть рабами недолугих правових норм, що діють на користь відвертим ворогам держави?

Нема сумніву, що Путін не задоволиться захопленням Криму. На Донбасі він може піти на примирення або надалі продовжувати війну в завуальованій формі. Та не треба забувати, що мета президента-кагебиста полягає в захопленні всієї України. Такий варіант впливає з аргументації Бжезинського: «Без України Московія може спробувати стати імперією, але це закінчиться крахом». Нині найбільша за територією держава світу має валовий продукт, рівний відповідному показнику Чехії чи Фінляндії. Безумовно, така держава, така цивілізація, такий народ не мають майбутнього. Проте агонія приреченого – найбільша небезпека для оточення! Його передсмертні корчі проляглися в Криму і Сирії. Захоплення українського півострова – доказ того, що Путін розпочав перегляд результатів Другої світової війни, порушив систему європейської безпеки. Участь російських військ на боці сирійського диктатора підтверджує аморальність кагебистського режиму. Цю аморальність силкується завуалювати кремлівський оракул Д. Песков, цинічно заявляючи: «Московія ніколи нікого не

залякувала, Московія не виступала як інтервент щодо інших країн, Московія не руйнувала країни цілком і не збирається цього чинити, а навпаки, веде боротьбу з тероризмом, щоб зберегти країни й уберегти регіони від можливих незворотних наслідків» (Подано в перекладі. – О. Г.). А що таке «незворотні наслідки»? Чи не намагання звільнитися від московської «опіки»?

Справжню суть путінізму підтверджують відомі факти. Спроби заgravати з приреченим нічого не дадуть! У цьому переконалося навіть керівництво слухняної Білорусі. Серед слов'янських країн лише православна Сербія залишається союзником квазіправославної Московії.

Реваншизм Путіна можна вважати за спробу протидіяти вимиранню москалів як етнічної спільноти. Демографи прогнозують її зменшення до 15 мільйонів. Лише інтеграція українців і білорусів може уповільнити наближення етнічної катастрофи. Пересторога не лише для українців і білорусів, а й усього цивілізованого світу!

5. Ідейна смута в Московії, або Неосталінізм проти ленінізму-троцькізму

Ще донедавна прихильники й противники СРСР не сумнівалися, що більшовизм, або ленінізм, – це своєрідний варіант марксизму на московському ґрунті. Щоправда, прихильники ленінізму називали його марксизмом для епохи соціалістичних революцій, будівництва соціалізму й комунізму у всесвітньому масштабі. Критики, особливо західні, трактували ленінізм як політичне вчення, що виникло на ідейній спадщині лідера «революційних демократів» Н. Чернишевського й ідеології московських народників (М. Бакуніна, П. Лаврова, П. Ткачова, С. Нечаєва та ін.) і замасковане під марксистську фразеологію. Тепер його пояснюють, як «практику керованої Ленінім верхівки партії більшовиків», «ідейну основу доктрини советського соціалізму». Критики культу особи Сталіна писання останнього таврували як начебто перекручення «правильних» ленінських ідей

Мабуть, чверть століття тому ніхто б навіть не допустив, що з приходом до влади в Кремлі чекістської хунти на чолі з підполковником Путініним все зміниться на користь Сталіна. Парадокс й у тому, що Леніна поставлять поруч з Троцьким, хоч засновник більшовизму

ще раніше таврував Лейбу Бронштейна як «Юдушку». Тепер Леніна й «сотоварищей», серед яких з відомих причин не згадують Сталіна, звинувачують у тому, що ленінці відійшли «занадто далеко» від «русского народа и русской жизни». Про інші народи нинішні сталіністи «забули», цебто їх просто ігнорують.

Апологети хвалять «вождя народів» за здійснений партійний переворот, що дав змогу повести Московію іншим шляхом, ніж планував Ленін зі своїми прихильниками. Виходить, що вусатий грузин, який за життя Леніна посідав далеко не першорядне місце, як генсек-справорозпорядник, «переграв геніїв світової революції Леніна з Троцьким». Даремно вони, як вожді Жовтневого перевороту, недооцінили тихого до певного часу «товарища Кобу». Ленін порівнював його з «кухарем гострої їжі», а Троцький після вигнання з СРСР висміював Сталіна як «геніальну пересіч». Проте така «пересіч» перетворила відсталу Московію в мілітаризовану імперію з найсучаснішою зброєю.

Утвердженню Сталіна на партійному Олімпі сприяла певна політична констеляція у більшовицькій імперії після загадкової смерті «злого демона революції» (А. Фурсов) Янкеля Мойшевича Шварцбаума, відомого під кличкою Якова Свердлова, який у першій половині 1918 року реально керував Советською Московією. Ленін високо оцінював управлінський талант цього діяча, наголошував, що після його смерті роботу, яку виконував один Свердлов, тепер доведеться забезпечувати «цілим групам людей», цебто кільком управлінням.

Водночас сам Ленін ставився до державного управління своєрідно. Він заявляв з неприхованим цинізмом: «Все наши планы – говно. Главное – подбор кадров!». Таку функцію добору кадрів у партії доручено виконувати Сталіну – і «товарищ Коба» забезпечив вигідний для себе кадровий склад, розставивши в центрі й регіонах відданих керівників, що мало особливий вплив на майбутній розвиток більшовицької Московії, відновлення імперії майже в колишніх межах.

Водночас доцільно наголосити на визнанні Леніна, що після захоплення влади більшовики як руйнівники старого суспільства показали свою неспроможність до копіткої управлінської роботи в утвердженні нових суспільних відносин. Він не приховував: «В руководстве страной стоят совершенно некомпетентные, дремуче-невежественные люди», а «ответственные коммунисты не только не знают дела, за руководство которым они взялись, но даже не знают и того, что они не знают».

На його погляд, питання удосконалення апарату звелось до «суетни, которая доказала свою непригодность, бесполезность и вредность», тому державна машина йде не в тому напрямі, а 15 народних комісаріатів з 18 «никуда не годны». Так московські більшовики розпочинали «будувати» советську імперію, яку, захлинаючись нині, розхвалює московський кінорежисер Нікіта Міхалков.

Особливо негативно Ленін ставився до москалів як своєрідного етносу. Ось деякі його характеристики: «Русские люди ленивы, безвольны и глупы»; «Умный русский – это почти всегда еврей или человек с еврейской кровью в жилах»; «Русский человек плохой работник, в сравнении с другими передовыми нациями»; «Русские дураки» и «русские идиоты», которым можно доверять только примитивную и элементарную работу»; «Нужно русского дикаря учить с азав»; «Русский человек – рохля, тютя!»; «Обычные русские растяпы и разгильдяи»; «Вся русская интеллигенция это не мозг нации, а просто говно!»; а після цього висловлював свою особисту позицію: «На Россию мне наплевать, ибо я – большевик!»; «Пусть погибнет и 90 % населения России, чтобы остальные 10 % могли жить при коммунизме».

Ще один лідер більшовизму Лейба Троцький не приховував у виступі перед підручними комісарами в 1919 році, висловлюючи мету: «Якщо ми виграємо революцію, роздушимо Росію, то на похоронних уламках її зміцнимо силу сіонізму і станемо такою силою, перед якою цілий світ опуститься на коліна. Ми покажемо, що таке справжня влада. Шляхом терору, кривавих лазень, ми доведемо... інтелігенцію до отупіння, до ідіотизму, до тваринного стану... А поки що наші юнаки у шкіряних куртках, сини гешефтмахерів з Одеси й Орші, Гомеля та Вінниці... фізично знищують російську інтелігенцію – офіцерів, інженерів, учителів, священників, генералів, агрономів, академіків, письменників». Якись коментарі після цього зайві!

Така позиція лідерів інтернаціоналістів-комінтернівців Леніна й Троцького відразу після більшовицького перевороту. Вони сподівалися на пролетарські бунти в передових державах світу. Проте «соціалістичні революції» в деяких країнах Центральної Європи зазнали поразки. Пізніше так само закінчилася комуністична збройна авантюра в далекій Іспанії. Советські компартійні ідеологи розтягнули «комуністичну перебудову світу» на тривалий історичний період, а за критерій інтернаціоналізму брали ставлення представників різних народів до «страны Советов».

Ідеологи путінізму надають перевагу Сталіну перед Леніним насамперед тому, що він відмовився від такого засадничого положення попередника: «Повна перемога соціалістичної революції неможлива в одній країні, а вимагає найактивнішого *співробітництва*, принаймні, декількох передових країн, до яких ми Росію зачислити не можемо». До речі, проти подібної позиції за життя Леніна не виступав і Сталін, але незабаром змінив свій погляд. Його виступи вже в середині 1920-х років підтвердили: «для нього ідея побудови соціалізму «в одній країні» означала, що Московія, яка вказала світові шлях до пролетарської революції, спроможна при допомозі зовні й навіть без такої допомоги, ціною величезних зусиль здійснити другий історичний подвиг – побудувати суспільство повного соціалізму» (P. Tucker). Раніше советські суспільствознавці пов'язували такий висновок з ленінською тезою про можливість переможної пролетарської революції в одній, окремо взятій країні. Якщо можлива така революція, то логічний висновок про можливість побудови соціалізму і в одній країні, якою в листопаді 1917 році стала постцарська Московія.

Тепер апологети путінізму відверто протиставляють плани двох більшовицьких вождів. А. Фурсов з осудом пише: «...Ленінський проєкт відводив Московії роль хмизу, який мали намір кинути в паленище світової революції. А москалям (русским) – роль гарматного м'яса, принесеного в жертву інтернаціоналістам-соціалістам, що мріяли про *всесвітню («земшаровую»)* республіку зі столицею чи то в Берліні, чи в Нью-Йорку». Отож про переваги москалів у «комуністичній перебудові світу» говорити годі.

Заслугу Сталіна путіністи вбачають у тому, що він відмовився ставитися до москалів як до «витратного матеріалу» задля інтересів світової революції. Фурсов пояснює: «Поворотом від світової революції до **червоної імперії** (підкреслення наше. – О. Г.). Сталін викликав на герць глобалістів – як лівих («ленінська гвардія», троцькісти, чимало комінтернівців), так і правих (міжнародний банківський капітал, наднаціональні структури управління – «залаштунки»).

Раніше вважалося, що Сталін перейшов «великий рубікон» у 1929 році. Тепер Фурсов заявляє, що такий «перший рубікон» перейдено в 1926–1927 роках. Його суть полягала у відмові «від лінії Маркс–Ленін–Троцький» і реалізації проєкту «червоної імперії», що відповідав інтересам Московії та москалів. Чи така «імперія» на користь іншим народам, московський історик не згадує. Далі сталінська

узурпація державного Олімпу вже не знала жодних перешкод. Як відомо, 1929 року Троцького як противника Сталіна вигнали за кордон, що було кінцем проекту «світової революції» в ідеології московських більшовиків. Остаточне утвердження Сталіна як самовладця Фурсов датує 1936 роком, коли перестали відзначати 7 листопада як «Перший день світової революції». Того самого року з'явився термін «советський патріотизм», а ще затверджена Конституція ССРСР, яку офіційно упродовж двох десятиліть називали *сталінською*. Вона начебто утвердила перемогу в ССРСР соціалістичних суспільних відносин.

Нові нюанси пов'язані з революцією, що привела до державного керма більшовиків. Фурсов виділяє в ній дві фази: 1) інтернаціонал-соціалістичну, 2) націонал-більшовицьку, або імпер-соціалістичну, що, як твердить цей історик, точніше. Якщо зважити, що перша фаза тривала з 1917 до 1927–1929 років, то треба визнати: після її закінчення розпочалося остаточне колоніальне поневолення неросійських народів «червоної імперії» москалями як панівним, державним народом.

На першій фазі героями були інтернаціоналісти, гвардійці «кардиналів світової революції Леніна й Троцького», які орієнтувалися на «світову соціалістичну революцію». Мета другої фази, що започаткована наприкінці 20-х років ХХ століття, – утвердження «соціалістичної держави» під назвою ССРСР як унікальної в «тисячолітній історії» Московії, індустріалізація й колективізація, які підтверджують перемогу «імперців над глобалістами». У цьому «збіглися інтереси Сталіна, партапарату, історичної Московії та історичного *русского* народу». Мабуть, адепт путінізму під *русским* народом розуміє не лише москалів, а й українців і білорусів, не визнаючи їх окремішності.

Як «русскому історику» і «советському офіцеру» Фурсову не подобається те, що світова громадськість ставить на один рівень сталінізм і гітлеризм. Чи не має він рації? Як відомо, злочини сталінізму набагато тяжчі від злочинів гітлеризму, тому советський комунізм інтерпретується як *злочинніший* порівняно з німецьким націонал-соціалізмом. Нічого дивного в цьому нема! Адже більшовики-сталіністи (московські націонал-соціалісти під прикриттям інтернаціоналізму) щедро ділилися своїм злочинним досвідом з гітлерівцями! Хіба не під «опікою» советських командирів вишколювалися майбутні нацистські офіцери? Задумаймося, йдеться про час, коли гітлерівці лише виношували плани захоплення влади в Німеччині. Чи не логічно

пов'язати такий вишкіл німецьких військовиків на советських військових полігонах зі советсько-німецьким готуванням Другої світової війни?

Доволі цинічно Фурсов намагається спростувати відомі факти про жорстокі сталінські репресії 1930-х років, бо начебто «не було жодних десятків мільйонів жертв, описаних у в напівфантастичному романі (? – О. Г.) «Архіпелаг ГУЛАГ» Солженіцина, а з 1922 до 1953 року постраждало не більше 4 мільйонів людей. Цей «советський офіцер» пробує оправдати Сталіна, позаяк він був при владі лише з 1929 року, тому не може відповідати за репресії попередніх років. Зважмо, що ще раніше Фурсов датував сталінський «перший рубікон» 1926–1927 роками. Чому така непослідовність? Далі історик називає цей період, що тривав аж до початку Другої світової війни, громадянською війною в «холодній формі», коли головними організаторами масових репресій виступали нібито «регіональні барони», цебто місцеві компартійні керівники, а не сам Сталін. Свій обов'язок він убачає в захисті «правди про Сталіна і нашу країну», під якою, звісно, розуміє покійну імперію зла і брехні».

На противагу «десталінізаторам», які пишуть про 7–8 мільйонів загиблих від голоду в часи колективізації, Фурсов заявляє, що в той самий час у США начебто від голоду померло 5 мільйонів осіб. Таке порівняння некоректне як з етичного, так і політичного погляду. Насамперед треба наголосити, що, по-перше, посилення на кількість людських жертв не може бути оправданням, а по-друге, в ССРСР, насамперед в Україні, йдеться не просто про стихійний голод, а про цілеспрямоване народодбивство, цебто геноцид українців шляхом голодомору, або, інакше кажучи, **україноцид**. Тут треба брати до уваги не лише реальні фізичні втрати, а й втрати в перспективі. Тоді українська нація мала найвищі показники народжуваності в Європі, тому реально й потенційно втратила не менше 10 мільйонів людей. До цього додамо ще, принаймні, 8,5 мільйона людей, яких не дорахувався наш народ після советсько-німецької війни. О. Довженко навіть допускає 15 мільйонів втрачених українських життів.

Після цього логічне запитання: що виграла українська нація від перебування в «імперії зла і брехні»? Запитання аж ніяк не декларативне, адже кагебистське керівництво намагається накинути Україні нове імперське ярмо під назвою різних «союзів» під зверхністю Москви.

На противагу доморощеному освітянському відомству, яке пов'язує наближення України до Європи з різким зменшенням часу на вивчення державної мови, національної літератури й вітчизняної історії, в Московії діють навпаки, бо розуміють, що без ґрунтовного вивчення цих навчальних дисциплін говорити про виховання патріота не доводиться. Школярам Російської Федерації пропонують нове тлумачення історії свого народу, починаючи від давніх часів, коли була заснована Київська великокняжа імперія, до якої згодом увійшло Залісся (нинішня Московія) як колонія нашої держави. Як відомо, наш великий мистець О. Довженко також наголошував на ролі історії в патріотичному вихованні.

Попри надмірні потуги ідеологи нинішнього кремлівського режиму не знаходять достатніх підстав для ґлорифікації путінської Московії, адже найбільша за територію держава в світі посідає лише 21-ше місце за рівнем економічного розвитку. Чи не в цьому «заслуга» сталінської моделі соціалізму? Адепти сталінізму можуть назвати лише два світові здобутки Московії за 70 років: це – перемога у війні над гітлерівською Німеччиною і це перший політ людини (Ю. Гагаріна) в космос.

Новий погляд на московську історію від давнини до сучасності запропонував тамтешній учитель Євгеній Спіцин. Звісно, в його історії про самостійність України не може бути жодної мови. Заперечення нашого права на національну окремішність учитель убачає вже в тому, що прихильники України начебто повелися некоректно, позаяк у літописах зустрічається назва «Оукраїна», а вони відкинули першу літеру. Безумовно, кремлівські апологети ігнорують праці наших істориків. Якби вони звернулися до монографії Сергія Шелухина «Україна – назва нашої землі з найдавніших часів» (Прага, 1936), що перевидана в Україні чверть століття тому, то могли б уникнути наявних нісенітниць. У ній читаємо, що «слова й назви – Країна – Вкраїна і Україна в ужитку є синонімами, а Вкраїна і Україна в літопису і в живій мові є ще й одним словом у двох формах, у яких У і В заміщають одно одне і замінюються одно одним без зміни змісту й значіння слова, а тільки з вимог музичності мови. Ця взаємна заміна початкових У і В без зміни змісту і значіння слова є характеристичною особливістю української мови і свідчить про українське походження слова й назви «Україна» і «Вкраїна». Це саме стосується й літописної назви «Оукраїна». Принагідно зазначу, що перша літописна згадка про Україну датується 25 березнем

1187 року. Чи не варто вшановувати цей день на державному рівні як Свято національної гідності?

Як переконає ознайомлення з публікаціями істориків у сусідній державі, жоден з них не згадує відомої історіософічної праці концептуального рівня Михайла Грушевського «Загальна схема «русскої» історії й справа раціонального укладу історії східного слов'янства», що надрукована ще 1904 року в Петербурзі у збірнику історичних праць імператорської академії наук. Все пояснюється дуже просто: ніхто з них не спроможний спростувати аргументів історика про те, що Київська великокняжа імперія, яку в Московії від часів Н. Карамзіна називали Київською Руссю, була творінням **українсько-руського** народу, а не «колискою трьох братніх народів», як писали офіційні історики за советських часів, а в незалежній Україні – П. Толочко й компанія або історики із заскорузлим промосковським мисленням.

Наш великий історик аргументовано заперечує «канонізовану» московськими книжниками «загальну схему «русскої» історії» на тій підставі, що Київську державу, право і культуру створила українсько-руська народність. Якщо йдеться про москалів, то вони так само причетні до неї, як завойована людність галльських провінцій (нинішньої Франції) до давньої Римської імперії. Як знаємо, румуни також безпідставно намагаються претендувати на спадщину Римської імперії.

Перегляд історії Московії не звичний для тих, хто вивчав її за часів «імперії зла і брехні». Ідеологи путінізму викинули на ідеологічний смітник ленінську концепцію про царську Московію як про «тюрму народів». У путінській Московії триває боротьба між так званими «державниками» і «лібералами». Для «державників» російська історія послідовно поділяється на три епохи: 1) самодержавство; 2) советська; 3) нинішня. Згадана вище чотиритомна історія Є. Спіцина розрекламована як «єдиний підручник історії Росії». Її два томи описують історію Советського Союзу, що беззастережно ототожнюється з Московією (Росією). На палітурці третього тому зображений Сталін у оточенні Молотова, Калініна, Ворошилова та інших наближених до нього більшовицьких діячів. Палітурка четвертого тому глорифікує маршала Г. Жукова на білому коні, що символізує перемогу СРСР у Другій світовій війні. До речі, початок цієї війни тамтешні історики датують 1938 роком, коли західні держави на угоду Гітлерові підписали фактично вирок незалежній Чехо-Словаччині. Таким способом

путіністи-неосталіністи намагаються вивести з-під удару сталінське керівництво за лиховісний «пакт Молотова–Ріббентропа» від 23 серпня 1939 року, через тиждень після якого нацистська Німеччина напала на Польщу. Доцільно нагадати, що на вимогу советського керівництва Нюрнберзький трибунал судив нацистських верховодів лише за злочини після 22 червня 1941 року. Західні держави, переможниці в Другій світовій війні, погодилися з таким безпрецедентним московським лукавством.

Свою ідеологію апологети путінізму називають «просвітницьким консерватизмом». А. Фурсов виступає проти тих, хто творив негативний образ Сталіна в «чернушную, тупую» антисталінську епоху, цебто після критики на партійному з'їзді культу особи «вождя народів». Як переконує неосталініст, кожна велика держава твориться так само, як Сталін «творив» ССРСР. Звідси – логічний висновок, що путінський режим має орієнтуватися на сталінську практику при одночасному дистанціюванні від горбачовщини та ельцинщини, на яких покладають основну відповідальність за «развал» трухлявого ССРСР.

Історик Є. Спіцин наголошує на доконечності обґрунтувати державну ідеологію для Російської Федерації, посилити боротьбу проти «п'ятої колони», бо Третя світова війна вже розпочалася, натякає на «гібридну війну», цебто агресивну війну кагебістського Кремля проти незалежної України. Він не приховує свого захоплення каральною практикою Л. Берії, якого постсталінське компартійне керівництво засудило на кару смерті. Цей учитель історії висвітлює карти свого керівництва, що має чітку мету: «воссоздание исторического пространства, которым Россия была сто лет назад». Як знаємо, тоді Російська імперія поневолювала не лише Україну, Молдову, країни Балтії, Південний Кавказ і Центральну Азію, Урал і Сибір, а й Фінляндію і частину Польщі. Чи треба коментарів? Неосталініст заявляє, що Московія лише тоді зможе конкурувати зі світовими державами, якщо її населення становитиме 200–300 мільйонів осіб. Нинішню Російську Федерацію населяє приблизно 142 мільйони осіб. Виходить, що його треба подвоїти, захопивши території раніше поневолених народів.

До глорифікаторів імперії долучився кінорежисер Нікіта Міхалков, який виступає відверто як монархіст, а водночас оплакує розпад (за його термінологією, «развал») ССРСР. Парадокс, але тільки на перший погляд, адже йдеться про наддержаву, що неофіційно названа «імперією зла

і брехні», яку його батько, відомий як байкар і автор (співавтор) двох державних гімнів, називав «союзом незламним», що створила «Великая Русь», цебто більшовицька Московія.

Вихвалання Путіна якимось химерно поєднується з уболіванням за нинішнє жалюгідне становище Московії. Міхалков констатує, що «Россия тонет в дерьме». Різко зменшується сільське населення. На початку нинішнього століття в Російській Федерації було знелюднених 17 тисяч сільських поселень. Та тут нічого дивного нема: така традиція кочових народів, найбільшим з яких у наш час є москалі, спадкоємці кочовиків Алтин-Орди. Ще напередодні розпаду СРСР прихильники його збереження виставляли як «аргумент» те, що поза межами РСФСР як «союзної республіки» проживало 20 чи й 25 мільйонів москалів. Чому ж вони не трималися рідної землі?

Як вирок майбутньому народу звучать такі слова Міхалкова про своїй країн: «Нет предвкушения будущего». Москалі не мають надії. Чи не цікаво? Наші патріоти з Української Повстанської Армії у найтяжчих умовах після Другої світової війни не втрачали надії, боролися всупереч логіці історичних фактів, бо вірили, що Україна неодмінно здобуде незалежність! Зазначу, що УПА не капітулювала перед німецькими, московськими чи іншими окупантами! Так само до кінця боролися вояки Карпатської України проти набагато сильніших мадярських загарбників, яким потурав Гітлер!

Можна лише поспівчувати монархістові, який волає: «Мы потеряем страну». Російську Федерацію охопило безробіття, але воно спричинене тим, що москалі, як визнає кінорежисер, не хочуть працювати. Мабуть, причини такого ставлення до праці треба шукати в етнічній психології.

Ознайомлення з виступами Міхалкова переконує, що він не бачить виходу для своєї країни або пропонує банальні варіанти. Деякі сподівання на православ'я, що, як твердить назадницький монархіст, ближче до ісламу, ніж до католицизму. Бредня відома: подібне з екранів телевізії теревенив відомий «релігієзнавець» В. В. Путін. На інтелігенцію також не варто орієнтуватися, бо вона далека від народу і «довела к гибели Россию».

Н. Міхалков не може допустити жодних проявів протесту в своїй державі. Він заявляє: «Дисидентство – это отрицание, а не созидание». Дисиденти наголошували на тому, як не треба жити, але не мали готових рецептів, які пропонувала тодішня влада. Як приклад Міхалков згадує

советські часи, коли компартійне керівництво завше знаходило «єдину (всенародну) справу», приміром, освоєння цілини чи БАМ... Звісно, треба звернути увагу також на Підмосковне Нечорнозем'я, бо за тих часів навколо столиці утворилася пустеля.

Щоправда, Міхалков уникає відповіді про результати подібних «всенародних справ», бо вони не будуть підтверджувати його тези. Доцільно наголосити, що нерідко тодішнє компартійне керівництво само створювало проблеми, а відтак кидало сили на їх розв'язання. Яскравий приклад – будівництво неподалік великого столичного міста Чорнобильської атомної електростанції. Чому не було задалегідь спрогнозовано можливі негативні наслідки? Ще один приклад – афганська авантюра! Вона об'єднала населення найбільше в негативному ставленні до такої політики компартійних геронтоархів і прискорила натуральний розпад «советской імперії», за якою так уболіває монархіст.

Хоч Н. Міхалков хотів відповісти на питання про вихід з нинішнього становища, сам такого виходу не пропонує. Як відомо, останнім часом він загаласував проти «Ельцин-центру», який, до речі, відкривали Путін і Медведєв. Хіба не парадокс путініста Міхалкова? Проте кінорежисер оправдовує Путіна, бо той начебто не вник в атмосферу закладу, який перекручує, «шельмує історію», що сягнуло апогею за президентства Єльцина. Чи не асоціюється з анекдотичною апологетикою Ганни Герман щодо безглузких теревенів Януковича про деяких письменників?

Зазвичай московські «державники» наголошують на особливостях своєї цивілізації, що протистоїть не лише Заходу, а й Сходу. Як пише А. Фурсов, в Московії державна влада вивищується над законом і Церквою. Дивне твердження, адже відомо, що держава затверджує й санкціонує закони, та тут треба зважити, що така цивілізація вимагає необмеженої влади в формі самодержавства, яке не визнає жодних законів чи інших обмежень. Москалям чужий капіталізм, твердить історик, бо він розвивається в ширину, а його країнам властивий інший трудовий ритм. Вони спроможні швидко концентрувати зусилля, а потім довго «розслабляються». Звісно, такий стиль життя зумовлюється основаними заняттями населення: мисливством і здобичництвом. У такому разі українці як хліборобська людність цивілізаційно відрізняються від москалів і приречені жити окремим державним і суспільним життям, що підтвердила наша історія після Переяславської угоди 1654 року. Як відомо, М. Драгоманов назвав постпереяславську добу «пропащим часом» для України.

Майбутній розвиток Московії тамтешні ідеологи пов'язують з контролем за психосферою, що, як відомо, властиве тоталітарним режимам. Путіністи наголошують на доконечності вивчення історії, бо без неї не може бути мови про національну ідентичність. Ще одна теза для роздумів нашим керівникам освітянського відомства, якщо вони, звісно, не мають наміру розмивати національну ідентичність.

Путінські ідеологи намагаються відповісти на питання, чому Російській Федерації не треба «нового Сталіна». А фактично йдеться про неосталінізм, бо «сталінізм, як диктатура найманих працівників доіндустріального й ранньоіндустріального типу, вичерпав себе вже в другій половині 40-х років» (А. Фурсов). Звідси висновок: «Історичній Московії (Росії) потрібний не «новий Сталін», а лідер, адекватний своєму часу і який дещо йде попереду його, як це робив генсек в 1920–1930-ті роки», а головне його завдання в тому, щоб не дати змоги ворожим силам «зім'яти Московію».

Проте сформульовані вимоги засвідчують, що такий лідер – це і є «новий Сталін», якого історик виставляє як зразок. Новий лідер має: «задушити корупцію»; «загнуздати корумповане «боярство»; «реалізувати неоіндустріальний проєкт і витягти Московію із сировинного сільця»; «переграти буржуїнів, використавши суперечності між ними»; «перетворити країну в імперподібне утворення євразійського типу»; «закласти фундамент, щоб вирватися в майбутнє й забезпечити бойовий щит для нього – років десь на 50».

А. Фурсов переінакшує слова А. Блока: «Сталин, дай нам руку/ Помогі в немой борьбе». Реальному лідеру історик нагадує, що «настає боротьба за Євразію», а це означає, що треба «повернути історичну Московію», навколо якої буде створений «пояс безпеки», як вчинив Сталін у другій половині 1940-х років. Інакше кажучи, реальний лідер Російської Федерації має, по-перше, відновити імперію не лише в межах ССРСР, а й колишньої так званої «світової соціалістичної співдружності», цебто кількох країн Східної й Центральної Європи, а по-друге, уникнути помилок, яких допустився «вождь народів».

Нема сумніву, що в нинішній Московії відбувся ідеологічний переворот від лібералізму за часів Єльцина до путінського необільшовизму, прозваного «просвітницьким консерватизмом». Однак, як твердять самі путіністи-неосталіністи під неоковирною назвою «державники», економічна сфера перебуває в руках лібералів, що піддають критиці нинішній політичний режим і сподіваються на

утвердження при владі мирним способом, який у Московії зазвичай закінчується кривавим бунтом черні.

Путінська Московія протиставила себе всьому цивілізованому світу, спираючись на заявлені догмати сталінізму. Звісно, такий режим не має майбутнього, а питання стосується лише часу його загибелі. Якщо офіційно підтримка тамтешнього самовладця наближається до 90 відсотків, то треба мати на увазі штучність такого показника, бо фахівці вважають, що підтримка Путіна не перевищує 10 відсотків.

Претензії на роль якоїсь особливої цивілізації у світі – це традиційна московська *хуцпа*, бо москалі завше видавали свою суспільну відсталість за перевагу над іншими народами.

Дехто з глорифікаторів путінського режиму (приміром, Міхалков) відверто осуджує пацифізм, що дає підстави називати таких реваншистами. Зрештою, на реваншистських позиціях стоять усі путіністи, бо підтримують реанімацію «імперії зла і брехні». Як показала практика, нинішня кремлівська хунта не спроможна реально оцінити співвідношення політичних сил на світовій арені, орієнтується на воєнне відновлення імперії.

Розпочата Московією війна на Донбасі засвідчує, що кремлівський режим прагне покорити колишні «союзні республіки» СРСР і держави так званої «соціалістичної співдружності». Сподівання деяких західних державних діячів на умиротворення Путіна засвідчують їхню політичну наївність.

Кремлівський диктатор розпочав війну проти країн західної (євроатлантичної, європейської) цивілізації за прикладом своїх середньовічних попередників Алтин-Орди, які прагли дійти до «останнього моря». Азіатська Москва діє підкупамі, шантажем, погрозами, формує в західних державах свої «п'яті колони».

У таких умовах не можна проявляти байдужості, особливо інтелектуалам, бо знеохочені проявляють безпринципність і фактично належать до своєї «шостої колони» московського агресора. Українці мають приклад безстрашних героїв Крут, захисників Карпатської України, незламних повстанців.

6. Національна спільнота як історична тяглість

Московська історична квазінаука зазнавала значних змін у трактуванні статусу українців як етнічної спільноти. До революції нас називали «малоросами» і разом з білорусами й москалями («великоросами») зачисляли до одного «русского» народу. Інакше кажучи, теревенили про «триєдиний» народ. Доходило до богозневаження: цей «триєдиний» народ навіть прирівнювали до Святої Трійці.

Наш великий історик Михайло Грушевський (1866–1934 рр.) як засновник народницької школи на підставі всебічного вивчення історичних джерел і їхнього логічного аналізу дійшов обґрунтованого висновку про докорінну відмінність України (Руси) й Московії ще в давні часи, коли на наших землях виникла Київська великокняжа імперія. Проте жоден з московських істориків (дореволюційних, советських і теперішніх) не спромігся спростувати аргументи його невеликої статті «Загальна схема «русскої» історії і справа раціонального укладу історії східного слов'янства», надрукованої ще в 1904 році. Причина відома: спростувати аргументи нашого історика – сізіфова праця!

Ставлення до українців у Московії скоректували тамтешні більшовики, захопивши державну владу й припинивши існування імперії Романових. Тепер заговорили про три «братні народи» – українців, білорусів і москалів (росіян), хоч ще в дореволюційний час більшовицький лідер Ульянов (Ленін) називав останніх «великоросами». Такі зміни не були випадкові. Більшовики перестали грати ігри у «світову революцію» попри затвердження цієї догми на конституційному рівні. Щоб реанімувати Російську імперію, вони почали трактувати її як начебто «союз рівноправних суверенних республік», декларували навіть право кожної на вихід з цього химерного полінаціонального об'єднання.

Розпад СРСР, який «навік об'єднала Велика Русь», зумовив докорінний перегляд трактування статусу трьох народів, слов'янських за мовою, але різних за генетичним корінням. Відомо, що українці як національна спільнота утвердилися на світовій арені як нащадки слов'янських племен на наших етнічних землях з домішкою деяких тюркських народів. Давність українського народу засвідчує однакове звучання різних слів у нашій мові й мові хорватів, що в VI–VII століттях

переселилися з Українських Карпат на Балкани. Такий словесний збіг у мові народів, що проживають у різних регіонах континенту, не випадковий – це зрозуміло кожному. До творення білорусів як слов'янського етносу, який ще в XIX столітті називали литвинами, спричинилися домішки балтійських народів. На противагу їм, українцям і білорусам, москалі виникли на угро-фінському ґрунті, але їхнє творення охопило значні вливання народів, названих умовно «татаро-монголами». Антропологічно москалі протистоять іншим слов'янським народам, хоч сприйняли як рідну офіційну мову Київської великокняжої імперії, пристосувавши її до говорів місцевого фінського населення.

Нинішні **московські імпер-реваншисти** заперечують право українців і білорусів на окремішність як етносів, прирівнюють їх до етнічних груп на території Російської Федерації. Проте самі москалі виникли як наслідок кривичько-в'ятської та новгородсько-кривичької асиміляції різних угро-фінських народів, зокрема муроми, мері, весі, голяді, мокші, мещери та інших. Навіть тамтешній історик С. Соловйов визнавав, що основним населенням Ростово-Суздальського князівства (X–XIV ст.) була **фінська меря**.

Якщо в минулому вчені й політики твердили, що історія – це політика, звернена в минуле, то для московських реваншистів існує інше правило: **історія – політика, що орієнтована на майбутнє приреченої імперії та імперської нації**. Лише послухати лекції неосталініста Андрея Фурсова чи ознайомитися з єдиним чотиритомовим підручником шкільного учителя Євгенія Спіцина – все стає на свої місця. У нинішній Московії розпочався докорінний перегляд царських і більшовицьких догм своєї історії та історії сусідніх народів, насамперед українського й білоруського. Все натягається на москальський копил. Тепер найголовнішою особою їхньої історії проголошений грузин Йосиф Сталін на противагу двом більшовицьким провідникам – Ульянову (Леніну) і Бронштейну (Троцькому), що стали жертвою «вусатого кавказця». Реабілітують також іншого кавказця Лаврентія Берію, якого ще шістдесят років тому звинувачували навіть у шпигунстві на користь деяких західних держав.

Таким фальсифікатам доконечно протиставити справжню історію нашого народу, спираючись на наукові досягнення Михайла Грушевського, інших наших учених, насамперед чільних представників державницької школи (Дмитра Дорошенка, В'ячеслава Липинського,

Стефана Томашівського, Наталії Полонської-Василенко, Івана Крип'якевича та інших). Попервах доцільно з'ясувати певні засадничі положення. Не можна погодитися з двома (геополітичним і етнологічним) заявленими твердженнями. Намагання зачислити нашу державу до Східної Європи безпідставне. Географічно Україна увиходить до **Східно-Центральної Європи** як і Молдова, Білорусь, держави Балтії, Фінляндія та інші на противагу східноєвропейській Московії (Росії).

Не має під собою ґрунту віднесення українців до східнослов'янської мовної групи. Знаючи українську мову, можна порозумітися з представниками різних слов'янських народів. Зрештою, наша мова, як доводять фахівці з мовознавства, найдальша до московської зі всіх слов'янських мов і заслуговує на статус **центральнослов'янської мови**. Чи не спростування царської концепції про «триєдиний» народ, московсько-більшовицької – про три «братні народи», постсовєтських нигадок про українців як про етнографічну групу нащадків суміші угро-фінських племен і «татаро-монголів»!

У боротьбі проти північно-східних ординців маємо подолати комплекс «національної другорядності» щодо москалів, виступати не як вторинний євразійський, а як першорядний європейський народ.

Таке саме стосується нашої національної історії. Попри надмірну **московську хуцпу** тамтешні історики вже вдруге за останнє століття опинилися в ідеологічній і методологічній «смуті». Як відомо, у міжвоєнний період серед московської імміграції совєтські чекісти закинули концепцію **«євразійства»**, щоб обґрунтувати свої претензії на широкі азійські простори. Логічно такі претензії на історичну спадщину Алтин-Орди (Золотої Орди), до якої як улус (родо-племінна земля) належала Московія, означали заперечення її посягань на спадщину нашої Київської великокняжої імперії.

Традиційним серед «євразійців» було протиставлення північного ханського прислужника «мудрого князя» Александра Невського нашому королю Данилу Галицькому як «недалекоглядному», бо він у боротьбі проти монгольської навали орієнтувався на країни Заходу. Щоправда, найновіші дослідження істориків довели, що приписувати Александрові перемоги над шведами (1240 р.) й німецькими лицарями (1242 р.) нема жодних підстав, бо тоді малолітній княжич перебував у Золотій Орді як побратим ханського нащадка й командувати новгородською дружиною не міг. Звідси – закид не лише тамтешнім

історикам, а й Російській Православній Церкві, що безпідставно проголосила цього князя святим. До речі, православним ієрархам у деяких слов'янських країнах також варто змити полуду з очей.

Після міжвоєнного «євразійського» засліплення знову настала «сму́та», пов'язана з новим докорінним переглядом історії Московії. Тепер її центральними діячами проголошені самодури – цар Іван Грозний і генсек Йосиф Сталін. Роль імператора Петра I заперечується, бо він намагався притягти москалів до європейської цивілізації. Обожнюваний Ленін як ідеолог світової комуністичної революції також принижується на користь засновника «червоної імперії» Сталіна. Маршала Г. Жуков почали трактувати як «злочинця Другої світової війни». Виникає питання: за що тоді цьому самодуру-полководцю поставили пам'ятник у нашому місті Харкові?

Як відомо, наше державне керівництво заговорило про декомунізацію, хоч насправді треба проводити **демосквізацію** всього суспільного життя в державі, а не лише дебільшовизацію. Дуже дивно чути теревені про «Київську Русь», яку вигадав московський історик-белетрист Н. Карамзін. Така імперська логіка проста до наївності: якщо була «Київська Русь», то її спадкоємицею стала «Московська Русь». У цьому суть імперської схеми «історії східного слов'янства», аргументовано розкритикованої ще на початку минулого століття М. Грушевським. А як збагнути те, що в столичному храмі висить як «ікона» образ самодура-князя Андрія (Китая) Суздальського, нареченого Боголюбським, а на додачу ще й проголошеного святим? Невже керівництво нашої Церкви не проводить демосквізації духовного життя рідного народу? Чи будемо поводитися так, як баба в церкві з відомої співомовки Степана Руданського, – проклинати Китаю Суздальського за руйнування золотоговерхого Києва в 1169 році й хвалити Андрія Боголюбського, сина половчанки, як святого, вбитого за самодурство своїми ж боярами? Чи личить така дволикість православним християнам у нашій столиці? Чи будемо надалі претендувати на москальських святих? Чи не варт згадати, що останній цар Ніколай II у Московії проголошений святим, а наш народ назвав його Палкіним (у Московії – «тряпкой»)? Услухаймося в словосполучення «святий Палкін» – чи не милує вуха?

Хто користується Інтернетом, міг переконатися, як останнім часом московські засоби масової дезінформації почали «монгольський похід» проти білоруського шкільництва. Знайшли привід: білоруські вчені

намагаються очистити національну історію від московського намулу, а за це історики й політики проголошують анафему. Аякже! Москалі привикли, що ніхто з українців чи білорусів не має права писнути про свою національну окремішність.

Отож, доходимо до останнього етапу демосквізації! Йдеться про **демосквізацію інтелектуальну!** Не будемо брати прикладу зі згаданої баби в церкві, яку висміяв наш поет Степан Руданський. Треба нарешті поставити крапку над і. Фальсифікуючи взаємини українців і москалів, тамтешні історики не обмежуються нинішнім періодом, а забігають у далеке минуле. Отут треба дати їм бій! Гадаю, що у вітчизняних вишах доконечно запровадити як навчальний предмет **українську націоналію**, цебто науку про виникнення, становлення й утвердження нашої нації з найдавніших часів. До речі, аналогічного висновку дійшли інтелектуальні шахраї в Московії, пропонуючи **руську націоналію**. Чи не варто задуматися? Адже м'яч на нашому полі, наші вчені і письменники доклали чимало зусиль, щоб обґрунтувати відрубність українців як національної спільноти! Згадаймо, принаймні, славетне Шевченкове «Посланіє», присвячене не тільки мертвим і живим, а й майбутнім, цебто й нашому поколінню українців.

Не варто стріляти з гармати по горобцях на вишні, а треба бити дикого ординця ще до виходу з печери. На цій підставі ми, українці, маємо піти в наступ і спростувати ворожі московські диверсії в історії, розпочаті з давніх часів. Гадаю, що минуле нашої землі доцільно поділити на **три доби: переднаціональну, домодерно-національну, модерно-національну.**

Перша доба (переднаціональна) охоплює два основні періоди: *трипільсько-арійський* і *скитський*. Треба відмовитися від москвізованої назви «Скіфія» і похідних від неї слів. Зрештою, самі скити називали себе *сколотами*. Жоден з названих періодів не стосується нинішньої Московії. Висновок не потребує якихось пояснень. Забудьмо про «спільну колиску!» Її ніхто не зміг знайти, навіть академік Петро Толочко! Безумовно, трипільці не могли бути безпосередніми предками нинішніх українців. Проте націоналія як наука розрізняє *етногенезу* і *культурогенезу*. Заперечення безпосереднього зв'язку українців з населенням Трипільської цивілізації аж ніяк не означає сумніву в тому, що тодішня людність опосередковано пов'язана з ними. Чи могло так безслідно зникнути трипільство, від якого предки українців успадкували навіть кутю як святкову різдвяну страву? Якщо основна

маса трипільців покинула нашу землю, то певна частина їх все-таки залишилася на батьківщині. Визнаємо рацію ідеологу національного державотворення Юрію Липі! У цьому вихідна наша відмінність від москалів! Хай спробують спростувати!

Домодерно-національна доба нашого народу розпочинається в **перші століття нового літочислення**. Якщо М. Грушевський вважав безпосередніми предками українців *антів*, то нинішні історики доводять, що наші предки походять безпосередньо від **склавинів**, а від **антів** – лише частково. Тоді про москвинів навіть не знали тамтешні бурі ведмеді, бо на їхніх землях жили розрізнені угро-фінські племена, про яких уже було згадано. Ще один доказ того, що про якусь етнічну «спільність» українців і москалів заїкатися марно. Отож, теревені про москаля як начебто «старшого брата» для українця – безсоромна брехня бородачів з брудних берегів каламутної Москви-ріки.

Друга доба нашої етнічної історії веде генезу від склавинів, охоплює *Антський союз, Полянську державу, Київське князівство, Київську великокняжу імперію, Галицько-Волинське князівство (королівство), Велике князівство Литовське, Руське (Українське) і Жемантійське*, початковий період *Запорізької Січі (Томаківська Січ й Базавлуцька Січ)*. У містах тоді створювалися *церковні братства*, а в Києві й Острозі діяли *академії*, що прирівнювалися до європейських університетів. У той час в Московії не було жодного вищого навчального закладу. Навіть тамтешнє духовенство було переважно неписьменне.

Київська великокняжа держава значно розширяла свою територію, в основному, на північ і схід. Так було завойоване *Залісся* (нинішня Московія), що стала *колонією* нашої імперії. Намагання москалів розпочинати свою історію з Києва безпідставне і не витримує жодної критики, адже нинішня Україна тоді була метрополією, а Залісся перебувало в колоніальній залежності від нас. Хіба Сполучені Штати Америки ведуть свою історію з часів давньої Англії. Чи можемо уявити? Треба наголосити, що назва *Русь* стосувалася лише наших земель, які в народі ще в давнину називалися **Україною**. У нашому літописі вперше вжита така назва в 1187 році щодо Переяславської землі, а через два роки так називають Галицьку землю. Отож, ототожнення України з «пограничною землею» не витримує критики, а йдеться про **рідний край**, що давно аргументовано в нашій дослідницькій літературі. Як наслідок не прижилися нав'язані назви «Малоросія», «Рунія», «Юго-Западний край» тощо.

Третя доба в етнічній історії української спільноти збігається в часі з формуванням нашої **модерної нації** й започаткована національною революцією під проводом гетьмана Богдана Хмельницького. Якщо домодерна нація обмежується лише верхніми верствами (князями, боярами, дружинниками, духовенством, купецтвом) як активною частиною народу, то тепер поняття *нація* і *народ* стали синонімами. В Європі таке ототожнення стосується Великої французької революції наприкінці XVIII століття, а в Україні цей процес розпочався на півтора століття раніше. Причина в тому, що тоді за національне визволення **повстала ціла нація** (національна шляхта, козацтво, міщанство, селянство, духовенство) і кожен учасник відчув себе **індивідуальністю**, без чого про модерну націю не може бути мови. У Московії про індивідуалізм говорити безпідставно, тому там про модерну націю навіть не хочуть згадувати, бо індивідуальності протистояла колективність. Чи не тому московські соціалісти особливі надії покладали на традиційну общину, що докорінно протилежна заснованій на своєрідному індивідуалізмі *українській громаді*? У Московії формували імперську націю – спочатку під назвою *«русский народ»*, а потім – *«советский народ»*.

Підтвердженням висновку про творення української модерної нації в часи Хмельниччини служить те, що попри розподіл нашого народу імперіями (Російською й Австро-Угорщиною) чи імперією й мініімперіями (Советською Московією, Польщею, Румунією, Чехо-Словаччиною) українці завше виступали як єдина нація, незважаючи на чужі державні кордони. Це – по-перше. Окрім того, по-друге, жорстокий опір поневолювачів не завадив нашим предкам називатися **українцями** на усіх роз'єднаних землях. По-третє, наприкінці XIX століття центр українського національного життя перенісся в Галичину, населення якої жило в умовах європейської конституційної монархії. По-четверте, як «український П'ємонт» Галичина могла виступити лише при матеріальній і моральній допомозі патріотів з Наддніпрянської (Великої) України. По-п'яте, чималу роль у духовному відродженні української людності Галичини зіграло греко-католицьке (уніатське) духовенство, що виступало як моральна і провідна національна сила.

Намагання ідеологів московського імперіалізму тлумачити мілітарний союз гетьмана Богдана Хмельницького з московським царем як начебто «возз'єднання» в одну державу роз'єднаних *«русских»* земель шито білими нитками, адже після цього акту українці неодноразово

виступали проти московського поневолення. Протести українців проти поневолювачів передає «Історія Русів» невідомого автора наприкінці XVIII століття, а в середині наступного століття вони відтворені в «Кобзарі» наддніпрянця Тараса Шевченка і маніфесті «Слово перестороги» галичанина Василя Подолинського.

Перша світова війна також підтвердила єдність української нації в двох імперіях, що зустрілися як противники у ворожих військових блоках. На початку війни українці з двох імперій стали на бік Австрії, сподіваючись на відродження при її допомозі Української держави. Створений у Галичині Легіон Українських Січових Стрільців засвідчив порив національного духу молоді української генерації. Відтак вона втілилася в діяльності Холодноярської республіки, Української Військової Організації, Організації Українських Націоналістів, Карпатської України.

У роки Другої світової війни українські націоналісти створили Українську Повстанську Армію, що боролася проти німецько-нацистських, а відтак проти московсько-більшовицьких окупантів до середини 1950-х років. Треба зважити, що ОУН й УПА діяли в конкретних умовах, коли жорстокий поневолювач (московський, польський, німецький, мадярський, румунський) ставив перед собою чіткі завдання: **знищити українців як національну спільноту**. Отож, українці опинилися в межовій ситуації, на грані виживання. Підступність ворога засвідчили триразові московсько-більшовицькі голодомори (1921–1922 рр., Великий голодомор 1932–1933 рр., 1946–1947 рр.), масові репресії, знищення української національної інтелігенції й національної Церкви. Польські поневолювачі організували каральні акції проти українців, кидали незадоволених у спеціальний концентраційний табір «Берега Картузька», а після війни виселили українців із споконвічних українських земель. Мадярський і румунський уряди трактували поневолених українців як частини своїх націй.

Проголошення незалежності України 1991 року, що підтверджене на Всеукраїнському референдумі, – це один доказ про існування **української модерної нації** як доконаний факт, чого не можуть заперечити московські реваншисти. Звісно, треба зважити, що процеси національного державотворення уповільнені, бо українці – це *постколоніальна, посттоталітарна й постгеноцидна* нація, для якої період із середини XVII століття аж до кінця XX століття був, за словами

М. Драгоманова, **«пропащим часом»**. Україна як національна спільнота зазнала чималих втрат у всіх сферах суспільного життя.

Цілком очевидно, що незалежність України не тільки проголошена, а й відроджена, бо українці були й залишаються **державним народом**, а не частиною москалів як імперської євразійської нації. Нині українці повертаються до Європи, зв'язок з якою був втрачений після мілітарного союзу з московським царем, що зневажив умови договору і встановив найжорстокіший режим на наших землях. Цей процес не легкий і розрахований на тривалий період, але історія дала нам ще один шанс, який ми не маємо права змарнувати.

Московія в агонії. Спроба швидкого захоплення України після анексії нашого Криму не дала очікуваного результату. Українці стали на захист своєї держави, бо визнають себе окремою національною спільнотою, а не частиною московської імперської *недеформованої* нації. Московський проєкт «Новоросія» зазнав краху.

Нема сумніву, що незалежна Україна може існувати як унітарна держава, а проєкти її «федералізації» штучні й зініційовані в столиці ворожої держави. Історично ми утвердилися як єдина нація, тому федералізація України – це лише крок назад, намагання демонтувати державу.

З М І С Т

1. Європейська Україна: відступати нема куди – позаду	
Московська орда	3
2. Третій Сарай, або Потуги реанімувати сталінський ордизм.	9
3. Кагебистський примус до «братерства»	21
4. Навала нащадків Батухана: недолугість віртуальних прогнозів перед очевидною загрозою	30
5. Ідейна сму́та в Московії, або Неосталінізм проти ленінізму-троцькізму	38
6. Національна спільнота як історична тяглість.	51

Олег Гринів – філософ, письменник, педагог, громадський діяч. Працював у вишах і наукових інститутах у Львові та Києві. Нині – професор кафедри гуманітарних дисциплін Львівського державного університету фізичної культури імені Івана Боберського. Вшанований званням Почесного професора столичного Університету сучасних знань. Генерал-осавул Всеукраїнської громадської козацької дитячої організації «Дніпровська Січ».

Обґрунтував вітакреатизм як напрям філософії персоналізму. Розробив концепцію «Україна та українці в Другій світовій війні». Засновник як окремої науки історії української націології. Опублікував підручники для вищої школи з філософії, логіки, української націології та філософії туризму. Видав кілька десятків монографій та більше 500 статей з проблем національного державотворення, національно-духовного відродження й українсько-російських відносин. Досліджує творчу спадщину Юрія Липи. Лауреат Огієнківської премії в галузі науки. Має нагороди від наукових установ і громадських організацій.

Як письменник виступає з поетичними творами, новелами, романами, критичними статтями. Лауреат Літературної премії імені В'ячеслава Чорновола. Відзначений премією Національної Спілки журналістів України «Журналіст року».

За плідну педагогічну працю впродовж тривалого періоду нагороджений Знаком К. Д. Ушинського від імені Національної Академії педагогічних наук України.

Брав активну участь у відродженні Наукового товариства імені Тараса Шевченка та інших національних громадських організацій. Делегат Установчої конференції Товариства української мови імені Тараса Шевченка (тепер – Всеукраїнське товариство «Просвіта»). Як делегат Установчого з'їзду Народного руху України був обраний членом Великої Ради НРУ.